

CREDINȚA

PUBLICAȚIA PAROHIEI SFÂNTUL IOAN-BOTEZĂTORUL DIN GENEVA
ȘI A PAROHIEI TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI DIN LAUSANNE ȘI CANTONUL DE VAUD
SFINTELE PAȘTI 2025 - ANUL XXXI – NR. 65 (ultimul număr al publicației CREDINȚA)

PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN SĂPTĂMÂNA PATIMILOR ȘI SĂPTĂMÂNA LUMINATĂ

La biserica din Lausanne:

Duminică – 13 apr. - *Duminica Floriilor* –
(dezlegare la pește) – slujba Sf. Liturghii de la
9h30 *în biserica de sus*;

Luni – 14 apr : 17h30 Program de spovedit;
18h30 Denie ;

Marti – 15 apr : 17h30 Program de spovedit,
Denie, și Liturghia Înaintesfințitelor Daruri;

Miercuri -16 apr : 17h30 Program de spovedit
18h30 Taina Sfântului Maslu;

Joi – 17 apr : 9h30 slujba Sf. Liturghii
urmată de slujba parastasului ;
17:30 Program de spovedit; 18h30 Denia celor
12 Evanghelii;

Vineri – 18 apr : 17h30 Progr. de spovedit;
18h30 Prohodul Domnului *biserica de sus*

**Sâmbătă – 19 apr : 23h45 - Slujba Învierii
Domnului pe esplanada bisericii Montriond
(biserica de sus).**

Duminică – 20 apr - SFINTELE PAȘTI :
10h00 Liturghia Pascală și Slujba vecerniei
(a doua Înviere); *în capela de jos*

Luni – 21 apr : 10h00 slujba Sf. Liturghii;
Miercuri 23 apr (Sf. Mare Mc. Gheorghe):
10h00 slujba Sf. Liturghii;

Vineri – 25 apr (Izvorul Tămăduirii): 10h00
Sf. Liturghie urmată de sfințirea apei.

Duminică 27 apr : 9h30 Sf. Liturghie și slujbă
de pomenire (pt. Paștele Blajinilor).

La biserica din Geneva (Lancy)

Joi – 17 apr : 18h00 Program de spovedit;
18h30 Denia celor 12 Evanghelii.

Vineri – 18 apr: 18h00 Program de spovedit;
19h00 Prohodul Domnului
și ocolirea bisericii cu Sfântul Epitaf.

**Sâmbătă – 19 apr : 22h00 - Slujba
Învierii urmată de Liturghie.**

Duminică – 20 apr - SFINTELE PAȘTI
– la 11h00 vecernia (a 2a Înviere)

PUBLICAȚIA PAROHIALĂ CREDINȚA ANIVERSEAZĂ 30 DE ANI DE APARIȚIE NEÎNTRERUPTĂ (SF. PAȘTI 1995 – SF. PAȘTI 2025) ȘI CU ACEASTA ÎȘI ÎNCHEIE ACTIVITATEA EDITORIALĂ PRIN ACEST ULTIM NUMĂR

Revista „CREDINȚA” a fost o publicație creștină de informare parohială și de spiritualitate ortodoxă editată de Biserica Ortodoxă Română din Elveția, Parohiile ”Sfântul Ioan-Botezătorul”, din Geneva și ”Toți Sfinții Români și Elvețieni” din Lausanne și cantonul de Vaud, la inițiativa și cu contribuția preotului paroh Adrian Diaconu, redactorul acesteia. Ea a avut o apariție semestrială (la început a fost editată în trei numere pe an, la Sf. Paști, la Crăciun și la Rusalii) și a fost tipărită (la început în 500 ex. și apoi în 1000 ex.) în format A5, pentru enoriașii și simpatizanții celor două parohii.

Redacția recomandă în continuare cititorilor, iubitori de articole de spiritualitate și de credință, să citească revista ”APOSTOLIA”, editată (10 numere anual) de Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale (Paris, Franța). ”Apostolia” se găsește în format electronic pe site-ul Mitropoliei noastre - www.mitropolia.eu - iar tipărită (format broșură A5) se ia gratuit de la pangarul bisericii noastre.

Parohiile din Geneva (Gd-Lancy) și Lausanne (Vaud) vor continua să-și infomeze enoriașii și simpatizanții prin scrisorile trimestriale trimise prin e-mail, o dată cu programul liturgic al bisericii din perioada respectivă.

Mulțumim tuturor celor care ați participat la realizarea acestor 65 de numere, tuturor celor ce ne-ați criticat în mod constructiv, tuturor celor care ați contribuit la cheltuielile pe care o astfel de publicație le implică, tuturor celor care ați primit-o și ați citit-o și, nu în ultimul rând, Ips Sale, Părintelui nostru Mitropolit Iosif, care ne-a acordat înalta binecuvântare pt editarea acestei publicații parohiale încă de la întronizarea Sa, în 15 martie 1998.

Slăvit să fie Domnul pentru tot ajutorul acordat în aceste trei decenii la realizarea acestei binecuvântate activități publicistice, iar roadele ei să le înmulțească prin dragoste în viața Dumneavoastră !

Pentru comitetul de Redacție, pr. Adrian Diaconu

CUVÂNTUL PĂSTORULUI

† **MITROPOLITUL IOSIF**

**Scrisoare Pastorală
la Învierea Domnului (extras)**

*„Mai mare dragoste decât aceasta nimeni
nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru
prietenii săi.” (Ioan 15,13)*

**Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Preacuvioase Maici,
Iubiți frați și surori,**

Hristos a înviat !

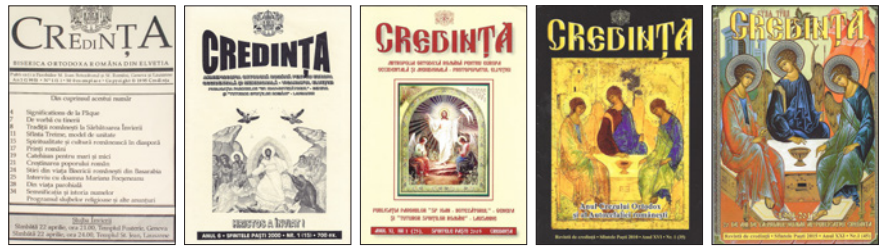
Veniți să luați lumină! răsună
chemarea de a veni la Lumină, pe care o
face neîncetat Domnul Hristos, prin glasul
Bisericii Lui, peste lumea întreagă.

Hristos Cel Înviat, în Lumina Învierii
Sale, de două mii de ani nu încetează să
reverse peste noi, peste întreaga suflare
omenească, înțelesurile tainei mormântului
Său, rămas gol, din care El – Adam cel
Nou ne izvorăște viața cea fericită, pentru
veșnicie. Moartea și mormântul au trebuit
să dea înapoi Viața...

Iubiți frați și surori,

Iisus Hristos a biruit lumea păcatului
aflată în stăpânirea îngerilor căzuți,
prin iertarea pe care ne-a adus-o, dar a
biruit și roada neascultării lui Adam și a
Evei – adică moartea (cf Fac. 2,16-17).
În El îndrăznim să ne trăim viața altfel,
să ne umplem nu doar de viața aceasta
pământească care vine din pământ și
se întoarce în pământ, ci de viața nouă,
dumnezeiesc-omenească a lui Hristos, care
ne duce cu ea dincolo de mormânt, care
umple de înțelesuri și de lumină toate cele
din jur. În El, prin credință, viața noastră
se schimbă în lumină și bucurie, pentru că

PUBLICAȚIA CREDINȚA LA 30 DE ANI (1995 – 2025)

*Primul număr al publicației s-a plămădit în biroul Dlui arhitect Matei Paladi din
Lausanne în martie 1995. Comitetul de Redacție : pr. Adrian Diaconu, Șerban
Mironescu (Geneva), Matei Paladi și Rareș Dianu (Lausanne)*

Tineri din parohiile Geneva și Lausanne ajutând la expediția publicației Credința

† † † † † †

ÎN ACEST ULTIM NUMĂR PUTEȚI CITI :

CUVÂNTUL PĂSTORULUI : p. 2 – Scrisoarea pastorală a Ips. Părinte Mitropolit Iosif pentru Sf. Paști (extras); **p. 3** - Editorial – La lumière pascale - manifestation de l'unité dans la diversité de l'Eglise - pr. Adrian

DEDICAȚIA ANULUI 2025 : p. 5 – PF. Părinte Patriarh Daniel - Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române și Anul comemorativ al Duhovnicilor și Mărturisitorilor ortodocși români din sec. al XX-lea.

CONVORBIRI DUHOVNICEȘTI : p. 8 - Ips. Părinte Mitropolit Iosif.

RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN : p. 11 – Chibritul și lumânarea.

RUBRICA PĂRINȚILOR : p. 12 – Educația copiilor, lucrare sfântă...
p. 14 – Sfaturi pentru părinți și Îndemnuri ale Părintelui Patriarh Daniel.

RUBRICA TINERILOR : p. 16 –Tinerii în fața provocărilor actuale;

p. 18 – Răspuns la întrebările tinerilor : Ce este Harul divin necreat ? Ce sunt Darurile Duhului ? **p. 19** – De ce este Sfânta Cruce atât de venerată?

RUBRICA LITURGICĂ : p. 20 – Sărbătorile pascale – o chemare la speranță și pace;

p. 21 - Răspuns la întrebările tinerilor pe teme liturgice : Ce rost are spovedania dacă tot vom fi judecați pentru faptele noastre ?

p. 22 – Ne putem ruga acasă făcând abstracție de Sf. Liturghie?

p. 23 – Ce este Sf. Euharistie și de ce este ea atât de importantă ? Este păcat dacă stăm doar la slujba Învierii și nu mai rămânem la Liturghie?

IN MEMORIAM : p. 24 - Șerban Mironescu - un mărturisitor al Ortodoxiei în temnițele comuniste la 90 de ani de la naștere.

p. 24 – 30 de ani de la inaugurarea bisericii de lemn de la Chêne-Bourg.

p. 25 - Apel pentru susținerea activităților social-caritative ale Bisericii.

moartea și întunericul nu mai au putere în noi, totul s-a umplut de speranță. Cel Înviat și Veșnic Viu este întreg în noi și ne adapă cu „*apa cea vie*”(In. 4, 10) a harului Său și ne hrănește cu „*Pâinea care se pogoară din Cer și care dă viață...*”(In. 6, 33-41). Această pâine este El Însuși, Iisus Hristos – Fiul lui Dumnezeu. „*Pâinea care se pogoară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare. Eu sunt pâinea cea vie care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu*”(In 6,50-51)...

Când Mântuitorul ne spune „*Eu sunt învierea și viața*”, face lumină în inima noastră pentru a înțelege mai întâi că învierea ca fapt nu ar aparține numai unui viitor îndepărtat, al Judecării din urmă sau al sfârșitului acestei lumi, ci se petrece aici și acum, în Hristos prezent și viu în viața noastră. Ne încredințază că învierea sufletească, a omului lăuntric, ține de întâlnirea cu persoana lui Iisus Hristos și de credința în El. Ne încredințază, de asemenea, că trăim adevărat doar atunci când avem o relație personală autentică cu Dumnezeu... Ne dă puterea de înțelegere că Dumnezeu-Omul Hristos, prin Înviere, pune pentru totdeauna un nou început creației, re-creează omul în El Însuși, El fiind Noul Adam.

Iubiți frați și surori,

În Evanghelii, Domnul Hristos se arată ca Lumină, și știm că Și-a descoperit Lumina ucenicilor Săi, și nu numai lor. Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan consemnează în prologul Evangheliei sale: „*Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume.*”(In. 1, 9). Mântuitorul atrage atenția noastră asupra alegerilor pe care le facem în viață și faptele pe care le săvârșim, pentru că va veni un moment al judecării lor în Lumina pe care El a arătat-o nouă, păcatul însemnând tocmai neprimirea Luminii : „*Iar aceasta este judecată, că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele. Că oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească.*”(In 3,19).

Să fim cu luare aminte fiecare, după cuvântul Domnului: „*Ia seama deci ca lumina din tine să nu fie întuneric*”(Lc. 11, 35), să facem deci loc cunoașterii și sălășluirii Luminii lui Hristos în inima noastră, să nu o înăbușim în fapte rele.

EDITORIAL

LA LUMIERE PASCALE EN 2025 - MANIFESTATION DE L'UNITE DANS LA DIVERSITE DE L'EGLISE

En l'an de grâce 2025, le dimanche 20 avril, les chrétiens du monde entier célèbrent Pâques à la même date !

C'est une bénédiction de Dieu que tous les chrétiens du monde, quelle que soit leur confession, proclament à la même date la vérité fondamentale de notre foi chrétienne - *le Christ est ressuscité !* - une vérité qui nous centre tous, chrétiens de tous les temps et de tous les lieux, dans la réalité de la Résurrection du Seigneur.

Ceci est d'autant plus significatif que cette année marque le 1700e anniversaire du premier Concile œcuménique de l'Église - *le Concile de Nicée en 325* - qui a décrété, entre autres, les règles de calcul de la date de la célébration de Pâques*.

Sachant que l'acte de la Résurrection de notre Seigneur est au centre de toute la foi chrétienne et que le Christ ressuscité est Un et le même pour tous, mais que ceux qui témoignent Sa Résurrection sont divisés en différentes confessions, nous pouvons parler de *la lumière de Sa Résurrection comme d'une manifestation de l'unité dans la diversité* de l'Église du Christ.

Qu'elles soient orthodoxes, catholiques ou protestantes, les Pâques chrétiennes sont intimement liées à la lumière pascale, la lumière de la Résurrection du Christ - la lumière de la nouvelle création.

Si le modèle suprême de *l'unité en diversité* reste la Très Sainte Trinité - Dieu unique en Sa nature, mais en trois hypostases: Le Père, le Fils et le Saint Esprit - la lumière de **la Résurrection du Christ** (Mt 28,3; Lc 24,4) est elle aussi un modèle de *l'unité en diversité*, parce qu'elle comprend en elle même le spectre de toutes les lumières par lesquelles Dieu illumine l'homme, dès la création et jusqu'au Royaume des cieux: **la lumière** primordiale par laquelle tout a été créé (Gn 1,3; Jn 1,9); **la lumière** qui a préparé le peuple élu pour recevoir le Messie (Ps 36(35),10) ; **l'incarnation de la Lumière** par la Nativité du Christ (Jn 1,14; Jn 8,12) ; **la lumière** de l'Épiphanie et celle de la Transfiguration du Christ (Lc 3,22; Lc. 9,29) ; **la lumière** de la Pentecôte par le feu du Saint Esprit (Ac 2,3-4), ainsi que **la lumière** eschatologique, celle du **Royaume de la lumière** (Mt 24,27-30; Mt 13,43; Tes. 4,16). A cela s'ajoute **la lumière** dont nous, les baptisés, sommes appelés à témoigner consciemment à travers notre vécu, en tant que membres de l'Eglise du Christ et des *filles de la lumière et fils du jour* (I Th 5,5 ; Mt 5,14).

Cine primește Lumina, primește și mântuirea.

Lumina lui Hristos ajunge la noi prin Cruce, căci prin Cruce Dumnezeu coboară pe pământ și omul tot prin Cruce urcă la Cer, adică numai prin Cruce poate vedea Lumina Învierii. Prin Cruce El a învins moartea, dar și tot ce conduce la moarte: ura și neiertarea, mândria, nebună și violența. Lumina Învierii este o altfel de lumină, care ne dă o altă vedere asupra vieții și lumii, asupra Cerului și Pământului, asupra a tot ce vrea de la noi Dumnezeu Care S-a dăruit pe Sine nouă...

Prin faptele iubirii noastre de aproapele, săvârșite în Lumina lui Hristos, sufletele noastre primesc strălucirea Luminii Sale și puterea de a înțelege tainele iubirii lui Dumnezeu. De faptele noastre cele pline de lumina credinței are nevoie astăzi lumea în care trăim. Hristos vine în întâmpinarea noastră, păcătoși fiind, și ne vindecă de păcat prin iertare și ne învață: „Iar când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte greșelile voastre” (Mc. 11, 25).

Hristos a înviat și ne-a adus Viața și Lumina de dincolo de moarte în dar, adică pe Sine Însuși. Cum și când primim Viața și Lumina aduse de Hristos, prin care ne-a dat puterea să trecem dincolo de întuneric și de moarte? Prin Sfintele Taine le primim. Prin Duhul Sfânt, în Sf. Botez și în Sf. Liturghie, primim Lumina și Viața lui Hristos în noi și devenim ființe ale Învierii. În această Lumină a Învierii încercăm cu toții să ne petrecem viața, luând aminte la adevărul pe care ni-l pune înaintea Sfântul Apostol Petru: „Iar voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa cea minunată” (1Petru 2, 9)

Vă doresc să petreceți Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului din acest an cu bucurie și pace, în rugăciune pentru toată lumea, și mai ales pentru cei în suferințe, ca să revină pacea și armonia între popoare și să ne bucurăm pururea de faptul că Hristos Domnul ne-a redat nădejdea vieții și a mântuirii și a făcut din noi ființe ale Luminii Învierii Sale!

Hristos a înviat!

† Iosif,

Arhiepiscop al Europei Occidentale
și Mitropolit al Europei Occidentale și
Meridionale (Învierea Domnului 2024)

Le cierge pascal - une lumière dans laquelle se rencontrent la chaleur et l'amour de Dieu

La nuit de Pâques, l'Église présente le mystère de la lumière avec un symbole tout à fait particulier et très humble : *la lumière du cierge pascal*, que l'on trouve - elle-même comme une unité en diversité - dans toutes les traditions chrétiennes et les rituels pascals. C'est une lumière qui vit en vertu du sacrifice. Le cierge illumine en se consumant lui-même. Il donne la lumière en se donnant lui-même. Ainsi il représente d'une façon merveilleuse le mystère pascal du Christ qui se donne lui-même et ainsi donne la grande lumière.

En second lieu, nous pouvons réfléchir sur le fait que la lumière du cierge est un feu. Le feu est une force qui modèle le monde, un pouvoir qui transforme. Et le feu donne la chaleur. Là encore le mystère du Christ se rend à nouveau visible. Le Christ, la lumière est feu, il est la flamme qui brûle le mal transformant ainsi le monde et nous-mêmes. « *Qui est près de moi est près du feu* », exprime une parole de Jésus transmise par Origène. Et ce feu est en même temps chaleur, non une lumière froide, mais une lumière dans laquelle se rencontrent la chaleur et l'amour de Dieu.

Il y a encore un autre aspect du *cierge pascal*. Il rappelle que le produit dont il est fait, *la cire*, est en premier lieu le résultat du travail des abeilles; voici à nouveau un symbole de l'unité en diversité. Ainsi entre en jeu la création tout entière. Dans la cire, la création devient porteuse de lumière. Mais, selon la pensée des Pères, il y a aussi une allusion implicite à l'Église. La coopération de la communauté vivante des fidèles dans l'Église est presque semblable à l'œuvre des abeilles. Elle construit la communauté de la lumière. Nous pouvons ainsi voir dans la cire un rappel fait à nous-mêmes et à notre communion dans la communauté de l'Église, qu'elle existe afin que la lumière du Christ puisse illuminer le monde.

Prions le Seigneur à présent de nous faire expérimenter la joie de sa lumière, et prions-le, afin que nous-mêmes nous devenions, malgré nos diversités confessionnelles, des porteurs de son unique lumière pascalle, pour qu'à travers l'Église la splendeur du visage du Christ ressuscité illumine notre monde.

** La table de Pâques a été définie par le Concile de Nicée en 325. Les Pères de l'Eglise ont alors décrété que Pâques tomberait le dimanche qui suit la première pleine lune du printemps (ça veut dire la première pleine lune qui suit l'équinoxe de printemps). Mais il y a un second critère: ce dimanche doit suivre Pessah - la Pâque juive, puisque Jésus est ressuscité après cette fête. Nos frères catholiques et protestants ont oublié ce second critère chronologique, c'est pourquoi il-y-a, dès fois, un écart d'une semaine jusqu'à cinq semaines entre la fête de Pâques occidentales et celle de Pâques orientales. En fait, ce écart n'a rien à voir avec le décalage entre le calendrier grégorien et le julien.*

Le cierge pascal au centre du service orthodoxe de la Résurrection du Seigneur 2024 - église de Genève (Gd-Lancy) et église de Montriond - Lausanne

DEDICAȚIA ANULUI 2025

2025

**„Anul omagial al Centenarului
Patriarhiei Române” și
„Anul comemorativ al duhovnicilor
și mărturisitorilor ortodocși români
din secolul al XX-lea”
în Patriarhia Română**

În anul 2025, Biserica Ortodoxă Română împlinește 140 de ani de la recunoașterea autocefaliei sale (25 aprilie 1885) și 100 de ani de la ridicarea sa la rangul de Patriarhie (4 februarie 1925).

În cuvântul său de inaugurare a noului an, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel spunea¹: Aceste două aniversări, cu semnificații deosebit de importante pentru spiritualitatea și demnitatea noastră națională, creează prilejul, dar și datoria de a omagia cu recunoștință memoria tuturor acelor care s-au ostenit pentru recunoașterea oficială a Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române și dobândirea rangului ei de Patriarhie.

Totodată, trebuie amintit faptul că, prin Hotărârea nr. 78/2021, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a stabilit ca, în anul 2025, în cadrul manifestărilor dedicate sărbătoririi a 140 de ani de autocefalie și a centenarului Patriarhiei Române, să aibă loc proclamarea solemnă a canonizării unor mărturisitori și mari duhovnici misionari români propuși spre canonizare de către Sinoadele mitropolitane.

Canonizarea unor mărturisitori și mari duhovnici ortodocși români din secolul al XX-lea, potrivit propunerilor formulate de către Sinoadele mitropolitane, constituie mărturia vieții și lucrării bisericești din ultimul veac pe pământ românesc.

**Potrivit programului-cadru
(liturgic, cultural și mediatic),**

DE CE A FOST NECESARĂ CANONIZAREA A ÎNCĂ 16 SFINȚI ROMÂNI ?

Actul acesta are o semnificație deosebită pentru credincioși:

† **Inspirație și model de viață:** Viețile acestor sfinți ne oferă exemple concrete de trăire creștină, arătându-ne cum putem să ne apropiem mai mult de Dumnezeu chiar și în cele mai dificile situații.

† **Întărirea credinței:** Prin venerarea sfinților, credincioșii își întăresc legătura cu Dumnezeu și cu Biserica, găsind în ei o sursă de mângâiere și de nădejde.

† **Îmbogățirea vieții spirituale:** Viața și învățăturile sfinților ne pot ajuta să înțelegem mai bine misterele credinței și să ne adâncim în viața spirituală.

† **Întoarcerea la rădăcini și unirea spirituală cu neamul nostru românesc:** Prin cinstirea acestor sfinți, românii din toate colțurile lumii se simt uniți într-o singură familie spirituală.

Moștenirea sfinților

Fiecare dintre acești sfinți are o poveste impresionantă, dar toți au în comun dragostea nemărginită pentru Dumnezeu și pentru aproapele. Unii au fost ierarhi care au păstorit cu înțelepciune și dragoste, alții monahi care au dus o viață de sfințenie, iar alții au fost martiri care și-au dat viața pentru credință. Prin exemplul lor, ne reamintim că sfințenia nu este inaccesibilă, ci este chemarea fiecărui creștin.

Cum putem cinsti memoria acestor sfinți?

† **Prin rugăciune:** Să ne rugăm în fiecare zi către Sfinții Români, cerându-le ajutorul și mijlocirea lor înaintea lui Dumnezeu.

† **Prin citirea scrierilor lor:** Să citim cărțile și predicile lor pentru a ne îmbogăți cunoștințele despre credință și pentru a ne inspira din viața lor.

† **Prin participarea la sfintele slujbe:** Să participăm la cultul liturgic al Bisericii în cadrul căruia care sunt pomeniți sfinții și să ne unim în rugăciune cu toți credincioșii.

† **Prin faptele noastre bune:** Să urmăm exemplul sfinților și să facem fapte bune, ajutând pe cei aflați în nevoie.

Să îi cinstim pe Sfinții Români din toate timpurile și din toate locurile, să le urmăm exemplul și să ne întărim credința prin exemplul lor, rugându-ne pentru mijlocirea lor înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt ocrotitorii și călăuzitorii noștri spre mântuire!

„Prin sfinții noștri străromâni și români, cunoscuți și necunoscuți pe nume, Crucea lui Hristos Cel Răstignit și Înviat a devenit lumina botezului și a vieții poporului român” (PF. Patriarh Daniel)

Sfinții Români sunt adevărate conștiințe ale Neamului (Mt. 19,28)

IN MEMORIAM ! În anul 1992 Sfântul Sinod al B.O.R. a hotărât ca a doua duminică după Rusalii, urmând Duminiciile Tuturor Sfinților, să fie dedicată Sfinților Naționali (Sfinților Români).

Parohia exilului românesc de la Lausanne, care tocmai trecuse sub omoforul Bisericii Mame, în 1992, a fost cea dintâi parohie din Patriarhia Română care și-a ales ca patroni spirituali pe Sfinții Neamului Românesc, serbându-și hramul în **Duminica Sfinților Români**.

În 1995 când Capela ortodoxă din Lausanne a fost inaugurată, în prezența ML Regele Mihai și Regina Ana, aceasta a devenit **”Capela ortodoxă a Tuturor Sfinților Români și Elvețieni”**.

**Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase,
Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin**

I. În primul semestru al anului 2025 va fi tratată tema: „Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române”

II. În al doilea semestru al anului 2025 va fi tratată tema: „Anul comemorativ al duhovnicilor și mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea”.

¹⁾ +Daniel, Patriarhul României, Proclamarea anului 2025 în Patriarhia Română..., Ziarul Lumina – 01 ianuarie 2025

Scurt istoric al unității statale și bisericești²

După **Unirea Principatelor din 1859** a urmat și unirea bisericească a structurilor eclesiastice ortodoxe din cele două provincii românești: Moldova și Țara Românească. În 1864 se constituie Sinodul General al Bisericii, iar **în 1865** Mitropolitul de la București primește titlul de **Mitropolit Primat**. Prin Legea Organică din **1872** se constituie **Sfântul Sinod** ca fiind cea mai mare autoritate în Biserica Ortodoxă Română.

La 25 aprilie 1885, Patriarhia Ecumenică de Constantinopol a recunoscut autocefalia Bisericii Ortodoxe Române.

Anul de grație 1918 a adus în granițele României: Basarabia (27 martie), Bucovina (28 noiembrie) și Transilvania (1 decembrie). Împlinirea dezideratului de generații de unire a tuturor românilor într-un singur stat trebuia să fie urmată și de unirea bisericească. Acest proces s-a încheiat în **1925**, când la 6 mai au fost promulgate Legea și Statutul de organizare a Bisericii Ortodoxe Române.

Având în vedere noile realități bisericești de după Marea Unire din 1918, la sfârșitul anului 1919, a fost ales Mitropolit Primat Episcopul de Caransebeș, Miron Cristea.

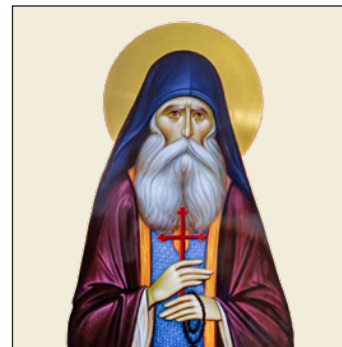
La 4 februarie 1925, Sfântul Sinod a hotărât ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la rangul de Patriarhie, iar Mitropolitul ei Primat la rangul de Patriarh. Legea pentru înființarea Patriarhiei a fost promulgată la 25 februarie 1925, iar la 1 noiembrie 1925 au avut loc învestitura și întronizarea **primului Patriarh al României, Miron Cristea (1925-1939)**. În același an este înființată și Mitropolia Basarabiei.

Cel de-al doilea Patriarh al României a fost Nicodim Munteanu

„Vrei să te mântuiești? Să ai în dreapta frica de Dumnezeu, în stânga cugetarea la moarte iar în minte și în inimă rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul!” și te faci sfânt! Măi, măi, mânca-v-ar Raiul! N-am o traistă mare, să vă bag în ea și să vă duc pe toți la Rai! Să nu rămână unul!”

Sfântul Cuvios Cleopa de la Sihăstria

„Acest testament vă las tuturor; testamentul dragostei: tot ce facem în viață să fie spre slava lui Dumnezeu și spre folosul aproapelui, căci dragostea acoperă mulțime de păcate. Să ne rugăm unii pentru alții, ca Dumnezeu să ne învrednicească de mântuire și să ne facă parte de un colțisor de Rai!”

Sfântul Cuvios Paisie de la Sihăstria

„Pentru căința cu lacrimi, Dumnezeu ne iartă îndată. De obicei, omul se întoarce la Dumnezeu atunci când are un necaz mare. Atunci strigă, țipă, dă acatiste, face metanii. Când necazul este mare, se roagă fiecare la nivelul lui. De multe ori un oftat, un suspin din adâncul inimii este de ajuns, o chemare foarte scurtă: Doamne, ajută-mă, nu mă părăsi!”

Sfântul Curios Mărturisitor Sofian de la Antim

„Celui cu adevărat mare nu-i este greu să se smerească în față oricui. (...) Celui cu adevărat sfânt nu-i este greu a face totul în tăcere și cu cea mai discretă duioșie. Cel cu adevărat iubitor va face întotdeauna totul cu plăcere, cu bucurie, cu blândețe, cu prietenie.”

Sfântul Preot Mucenic Constantin Sărbu

Pentru creștini, nădejdea vieții veșnice nu se stinge niciodată. (...) Chiar printre lacrimi, nădejdea surăde totdeauna și ne face să trăim pe pământ ca în cer și pentru cer, mai ales când e însoțită de credință, fără de care nici nu poate fi trainică și rodnică.

Sfântul Preot Mucenic Ilarion Felea

„Procedeașt astfel încât fapta să țină locul cuvântului și vorbește astfel încât cuvântul să țină locul faptei.”

(Sfântul Curios Dometie cel Milostiv de la Râmneț)

(1939-1948), care a condus Biserica în vremurile grele ale celui de-al Doilea Război Mondial și ale frământărilor ani de după acesta.

După război, România a intrat în zona de influență sovietică, iar puterea bolșevică de la Moscova a impus comunismul în țara noastră. Biserica a fost îndepărtată din viața statului. Au urmat teribile anii '50, când Biserica a trebuit să lupte pentru supraviețuirea ei în fața regimului comunist ateu. În acești ani grei, în fruntea Bisericii s-a aflat **Patriarhul Justinian Marina (1948-1977)**, lui i-a urmat **Patriarhul Iustin Moisescu (1977-1986)**.

În 1989, prin căderea dictaturii, s-a încheiat și istoria comunismului adus de tancurile sovietice în anii '40 la noi în țară. Biserica putea să-și desfășoare activitatea în libertate, fără constrângerile unui regim ateu și dictatorial.

Cel de-al cincilea Patriarh al României a fost **Preafericitul Părinte Teoctist Arăpașu (1986-2007)**.

Astăzi în fruntea Bisericii noastre se află **Preafericitul Părinte Daniel Ciobotea**, care a fost întronizat ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române la 30 septembrie 2007.

După două milenii de Ortodoxie, pe teritoriul țării noastre vedem cum sămânța credinței adusă de Sfântul Apostol Andrei a rodit însutit și înmiit în inimile a milioane de creștini ortodocși români, atât din țară, cât și din afara ei.

Pentru a mulțumi Bunului Dumnezeu pentru credința creștină ortodoxă în care ne-am născut, **în timpul celui de-al șaselea Patriarh al României, Preafericitul Părinte Daniel**, în capitala țării noastre s-a edificat **Catedrala Națională, ca un simbol al Ortodoxiei românești și al unității noastre naționale**, fiind închinată eroilor neamului (prin hramul „Înălțarea Domnului”) și Ocrotitorului României, Sfântul Apostol Andrei. Sfințirea bisericii va avea loc Duminică 26 octombrie 2025.

²⁾ Extras din art. Pr. Ciprian Florin Apetrei, „Ortodoxia românească” publicat în Ziarul Lumina, 07 martie 2025

Catedrala națională București

POSTUL CREȘTIN FACTOR ESENȚIAL AL LONGEVITĂȚII

Dr. Virgiliu Stroescu*

Ce sunt „telomerii” și ce legătură au ei cu longevitatea?

Corpul uman este compus din diverse tipuri de celule care alcătuiesc țesuturile și organele. Un om are aprox. 100 bilioane sau 1014 celule. O celulă are o greutate tipică de un nanogram, iar dimensiunea ei tipică este de un micron! Sunt celule și mai mari ca de ex. ovocita, care are 200 de microni, spre deosebire de spermatozoid care are 2 sau 3 microni. Știți ce înseamnă un micron ? Cinci ovocite (1000 de microni) fac un milimetru. Ei bine, atât la bărbat cât și la femeie în fiecare celulă, în nucleu, există un firicel de 1,80 m numit *acid dezoxiribonucleic (ADN)*, în care sunt înscrise toate informațiile noastre. Și el, la înmulțire, se rupe în cromozomi.

Cromozomii sunt bucățele din ADN. Atunci când se rupe în bucățele se numește *ARN*, adică *acid ribonucleic* (când spunem *dezoxi* este cel lung, iar *ribo* este cel scurt). Ei bine, fiecare acid din acela se rupe în cromozomi.

Avem 23 de perechi de cromozomi, și acestea au câte două capete (ca șireturile de la pantofi). Aceste două capete se numesc *telomeri*. În momentul în care capetele acestea se micșorează, viața omului se apropie de sfârșit.

Ce legătură are aceasta cu postul

Are o mare legătură, pentru că toată hrana vegetală are o *enzimă telomerază* care ajută la creșterea capetelor *telomerilor* și astfel se prelungește viața omului. Deci, toată hrana vegetală crește telomerii, și invers, toată hrana animală scade telomerii. Nu-i interesant ? Este dovedit acest lucru! A luat premiul Nobel pentru asta !

Telomerii aceștia trebuie să-i păstrăm ca să nu se distrugă. Chiar și atunci când facem efort fizic, când ne bucurăm, când suntem mulțumiți și fericiți, când citim Biblia, când mergem la biserică, ne creștem telomerii. Atenție, nu-i glumă, cine merge la biserică și participă la slujbe își mărește telomerii. S-a văzut că cei care vin în biserică trăiesc 5, 6, 10 ani în plus, pentru că o zi pe săptămână venind la biserică, participând la slujbe și ascultând cuvântul lui Dumnezeu, aceștia trăiesc o stare sufletească aparte, care induce la creșterea telomerilor și astfel trăiesc mai mult. S-a dovedit științific, credincioșii practicanți trăiesc mai mult decât necredincioșii (agnosticii, ateii). Vegetarienii, deasemenea, trăiesc mai mult.

Care sunt criteriile longevității pe planeta noastră

Cei mai longevivi oameni de pe planetă se pare că trăiesc în California, Loma Linda, unde media de vîrstă este undeva între 80 și 100 de ani. Sunt medici care operează pacienți de 100 de ani. Toți sunt vegetarieni, și pentru că acolo e foarte cald, la ora 6 dimineața toată California lucrează și se face sport, de aceea se simt bine toată ziua pentru că au făcut mișcare.

După California se clasează insula Okinawa în Japonia și apoi o populație numită, Hunza, un teritoriu în podișul munților Himalaya situat în Pakistan la o altitudine de 2500 m, teritoriu care a dat naștere și „fenomenului Hunza”. Neavînd apă, merg câte 30 de km zilnic pt a o procura, sunt total vegetarieni, nu au nici curent electric, și trăiesc până la 100 – 120 de ani. Au fost chiar cazuri când s-au căsătorit la

ANIVERSARE

PREAFERICITUL PARINTE PATRIARH DANIEL LA 35 DE ANI DE SLUJIRE ARHIEREASCĂ

*Un articol de Ps. Părinte Varlaam Ploieșteanul,
Episcop-vicar patriarhal **

Între evenimentele luminoase și importante ale Anului Centenar al Patriarhiei Române, s-a adăugat, în Duminica Ortodoxiei, sărbătoarea împlinirii a 35 de ani de slujire arhierească a Părintelui nostru Patriarh Daniel, Patriarhul României.

Ca urmare a alegerii de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la 12 februarie 1990 în demnitatea de Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei, la propunerea venerabilului Mitropolit Nicolae Corneanu, în ziua de 4 martie - în Duminica Sfintei Ortodoxii, în Catedrala Mitropolitană din Timișoara a avut loc hirotonirea întru arhieru a Precuviosului protosinghel dr. Daniel Ciobotea, profesor universitar la Facultatea de Teologie din București și consilier patriarhal, director al Sectorului teologie contemporană și dialog ecumenic, cu titlul de „Lugojanul”.

Evenimentul de atunci a avut un mare ecou în rândul clerului și credincioșilor din întreaga țară. Se întâmpla la foarte scurtă vreme după evenimentele din decembrie 1989, când Biserica, intelectualii, societatea în ansamblu ei așteptau o revigorare și o intensificare a vieții bisericești după aproape jumătate de secol de persecuții, deposedări, îngrădiri, lipsuri și supraveghere permanentă din partea regimului ateu comunist.

Încă din ultimii ani ai regimului trecut, pe când tânărul teolog Dan-Ilie Ciobotea, discipolul eminent al Sfântului Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, era profesor al Universității din Geneva, mulți ierarhi, profesori de teologie, monahi înțelepți și intelectuali preocupați de viitorul Bisericii vedeau în acest strălucit teolog ortodox, cunoscut deja în întreaga lume creștină prin cursurile, conferințele, seminariile de spiritualitate ortodoxă și prin publicațiile sale, un viitor ierarh de mare nădejde al Bisericii noastre. După tundera în monahism la Mănăstirea Sihăstria, în ziua de 6 august 1987 - Praznicul Schimbării la Față - sub manta

120 de ani ! Sunt toți viguroși, n-au nici-un dinte lipsă din gură și nu se îmbolnăvesc. Au venit câțiva doctori să le ofere serviciile medicale, dar au stat și ei pe-acolo să se plimbe, pentru că n-au avut ce face; nu există bolnavi ! De ce ? Pentru că trăiesc corect, sunt morali, sunt cinstiți, în consecință au *un stil de viață care le prelungește anii*.

Pentru noi, europenii, ceea ce este mai important, este ca cei ce vor să beneficieze de o viață lungă și sănătoasă, trebuie să-l aibă în suflet pe Domnul vieții, pe Iisus Hristos. Noi fiind creștini - martori și mărturisitori ai lui Hristos cel înviat - suntem chemați la viață și având o viață sănătoasă, din p.d.v. spiritual și moral, adăpată chiar de la izvorul ei - Iisus Hristos - ne creștem și telomerii și longevitatea și astfel suntem fericiți.

Să aveți, în continuare, un post ușor și rodnic, și o viață spirituală și morală care „să vă mărească telomerii” și să vă aducă mulțumire sufletească și netrecătoare bucurii !

** Sursa : <https://www.facebook.com/reel/947034897427568>*

CONVORBIRI DUHOVNICEȘTI

Ips. Părinte Mitropolit Iosif

Ips. Părinte Mitropolit Iosif la biserica Montriond Lausanne, 1 dec. 2024

Sensul jertfei și al Învierii Domnului Hristos este o nouă viață, plină de Viața cea fără de moarte

Precum în cea dintâi zi a creației când a zis Dumnezeu: „*Să fie lumină!*” și a fost lumină (Fc 1, 2), astăzi strălucește cu adevărat Lumina cea pururea fiitoare, fără de sfârșit, dar de data aceasta Dumnezeu Omul Însuși este Lumina, pe care o primim simbolic în noaptea Învierii și o dăm la rândul nostru și celor din jur. Cel Care, prin Învierea Sa, ne este temelia credinței noastre, ne dăruiește astăzi o viață nouă în Lumina Învierii Lui, se dăruiește pe Sine Însuși ca Lumină a vieții noastre și ca Viață a vieții noastre. Căci acesta este sensul jertfei Domnului Hristos pe Cruce care duce la Învierea Sa: o nouă viață, plină de Viața care nu se mai termină prin moarte, ci prin Paște, prin trecere la cele desăvârșite și nesfârșite. „**Căci știm că, dacă acest cort, locuința noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică, în ceruri. Căci de aceea și suspinăm, în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer, dacă totuși vom fi găsiți îmbrăcați, iar nu goi**”, zice Sf. Apostol Pavel (II Cor 5, 1 3).

Lumina Învierii din mormântul devenit Cer ne arată Viața, un nou început pe care îl pune Dumnezeu pentru noi și lumea întreagă, prin Noul Adam, Cel desăvârșit. „**Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L a dat ca tot cel ce crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică**” (In 3, 16).

† Mitropolitul Iosif – „Domnul se zice lumină, viață, înviere și adevăr” (extras) - Apostolia 1 aprilie 2018

ocrotitoare a Sfântului Cuvios Mărturisitor Cleopa și intrarea în cler, această așteptare a crescut și mai mult.

Și iată că „plinirea vremii” acestor sfinte speranțe a sosit în Duminica Ortodoxiei a anului 1990, când cel spre care se îndreptau atâtea așteptări și nădejdi a primit Dumnezeu-iescul har al arhieriei, printr-o evidentă pronie a lui Hristos, „Apostolul și Arhiepiscopul mărturisirii noastre” (Evrei, 3, 1), Care spune ucenicilor Săi: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am trimis ca roadă să aduceți” (Ioan 15, 16) ...

Hirotonia PC. Pr. prof. dr Daniel Ciobotea întru arhierie, catedrala din Timișoara, 4 martie 1990 (sursa : Ziarul Lumina, 11 mar. 2025)

Această responsabilitate și-a asumat-o cu toată ființa Preafericitul Părinte Daniel acum 35 de ani, așa cum stă mărturie cuvântul rostit cu prilejul hirotoniei întru arhierie, angajament reînnoit doar peste câteva luni, cu prilejul întronizării ca Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, când, printre altele, a spus: „Cu uimire și teamă sfântă înțeleg că Dumnezeu a binevoit să-mi încredințeze spre pază și păstorire comoara sau odorul sfânt al lui Hristos din Moldova și Bucovina, adică Biserica Sa de pe aceste meleaguri sfințite cu jertfe și hărnicie”.

Iar după cei 18 ani de slujire arhierască jertfelnică și fără precedent în Moldova, ales de către Colegiul Electoral Bisericesc Întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul Părinte Daniel, în cuvântul său de la întronizare, a intitulat prima parte a acestuia: „Vocația arhipăstorului în Biserică: responsabilitate și dăruire de sine pentru mântuirea celor păstoriți de el”.

Îndeobște, la aniversările obișnuite ale Patriarhului României, sunt evidențiate realizările administrative, economice, edilitare, social-filantropice, editoriale, educative, artistice, instituționale etc. În toate aceste realizări, toată lumea, și cea dinlăuntrul și cea din afara Bisericii, recunoaște rolul fundamental al Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, care mereu și mereu inițiază proiecte și activități, pe care mai apoi le urmărește pentru aducerea la îndeplinire, le supraveghează părintește și le susține în lucrarea lor.

Dar toate aceste realizări sunt doar mijloace prin care Întâistătătorul Bisericii noastre se străduiește zi și noapte - și expresia aceasta nu este o metaforă - să împlinească în modul cel mai înalt cu putință exigențele

„Să nu apună soarele peste mânia voastră” !

Iertarea nu se cere doar cu buzele. Cel care și cere iertare cu buzele se va supăra din nou de îndată ce va vedea că celălalt nu i a cerut și el iertare, și din această smerenie formală se naște mândria într-un mod și mai brutal. Dintr-o smerenie prefăcută, mândria poate reveni cu mai mare putere în noi. Acesta ar trebui să fie barometrul nostru zilnic: cum m am comportat astăzi cu fratele meu? Sfântul Sofronie ne amintește că „în fața fiecărei persoane trebuie să fim gata a săvârși voia sa, mai curând decât pe a noastră”¹

Dar Domnul Hristos, prin ceea ce a trăit cu ucenicii Săi, ne aduce o altă învățătură. În fața lui Petru sau a altor ucenici care s au îndepărtat de El, lepădându-L, a avut răbdare ca ei să își revină din rătăcirea pricinuită de frică. În lăuntrul nostru Hristos ne așteaptă cu răbdare. Nu suntem niciodată singuri. Avându-L pe Hristos în noi, putem înfrunta orice, chiar dacă duhul mândriei ne războiește și refuzăm să iertăm sau să ne umilim în fața fratelui nostru.

Fiind ai lui Hristos, având în noi pe Cel care este Sorele dreptății și Lumina vieții noastre, avem curaj să luptăm cu duhul neiertării și să Îl vedem pe Hristos în cel de lângă noi, la fel de plin de dragoste și gata să îl ierte, precum este prezent și în noi. Iar dacă soarele apune fără ca noi să fi putut ierta, pentru a nu ne îndepărta de Cel ce este Sorele nostru și Lumina, să descoperim în Taina Spovedaniei neputința noastră cu prima ocazie. „Soarele să nu apună peste mânia voastră” (Ef. 4, 26). Uitându-ne la soarele cel de pe cerul material, să fim cu grijă să nu Îl pierdem pe Cel veșnic.

† Mitropolitul Iosif – „Ștergarul dragostei” (extras) – Apostolia mai 2022

¹ Arhimandritul Sofronie, **Din Viață și din Duh**, trad. de Ierom. Rafail (Noica), Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2014.

„Asemănatu-m-am cu pelicanul din pustiu” (Ps. 101, 7)

„Ca un pelican Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte; / Și-ai dat viață la ai Tăi fii, care au murit, / Răspândind asupra lor izvoare vii”, citim în strofele din Prohodul Domnului.

Pelicanul, pasăre de dimensiuni foarte mari, al cărui cioc e prevăzut cu un săculeț extensibil, e cunoscut pentru zborurile sale la mari distanțe, spre țările calde, purtându-și puii în cioc. Mai mult decât atât, dacă nu găsește cu ce să îi hrănească, pelicanul are această capacitate de a-și cresta propriul trup pentru a li se face hrană și a-i adăpa cu sângele său. Pentru aceasta Domnul se aseamănă cu pelicanul, care devine un puternic simbol euharistic.

În *Joia Mare* retrăim acea taină a Domnului care ne hrănește din coasta Sa. În *Vinerea Mare*, sângele și apa care curg din această coastă, ne descoperă jertfa vieții Sale: El și-a pus sufletul și viața Sa pentru noi.

† Mitropolitul Iosif – „Cuvântul Mitropolitului, Somnul cel dătător de viață” (extras) - Apostolia 1 apr. 2024

întreitei slujiri arhieresti: responsabilitatea învățătoarească, slujirea sfințitoare și îndrumarea sau conducerea credincioșilor pe calea mântuirii. (...)

Preocuparea Preafericitului Părinte Patriarh, în timpul arhipăstoririi în Moldova, pentru canonizarea sfinților moldoveni și multiplele canonizări de după întronizarea sa ca Patriarh au adus multă bucurie și spor duhovnicesc creștinilor care manifestau de multă vreme o adâncă și autentică evlavie pentru cei rânduiți în ceata sfinților, sporind și intensificând astfel viața duhovnicească.

Iar prin **ultima canonizare**, a celor 16 sfinți martiri și mărturisitori ai dreptei credințe în vremurile întunecate ale comunismului, s-a împlinit o dorință mult așteptată și des solicitată de către poporul credincios.

Timul nu ne permite să vorbim și despre alte mijloace prin care Preafericitul Părinte Daniel își împlinește lucrarea arhierescă de învățător și sfințitor pe calea mântuirii a Poporului lui Dumnezeu. Dar cele spuse ne îndreptățesc să spunem împreună cu Apostolul Pavel: „Un astfel de arhieru se cuvenea să avem” (Evrei, 7-26) și împreună cu clerul: „Arhieria Voastră să o pomenească Domnul Dumnezeu într-o împărăția Sa”, și să ne rugăm împreună cu întreg poporul încredințat păstoririi Preafericirii Sale: „*Întâi pomenește, Doamne, pe Preafericitul Părintele nostru Daniel, Arhiepiscopul Bucureștilor, Mitropolitul Munteniei și Dobrogei, Locțiitorul Tronului Cezareei Capadociei și Patriarhul României, pe care îl dăruiește sfințelor Tale biserici, în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelungat în zile, drept învățând cuvântul adevărului Tău!*”

Întru mulți, rodnici și fericiți ani!

* Extras din articolul publicat în Ziarul Lumina - 11 Martie 2025

Catedrala națională București

„Rămâneți în dragostea Mea” (In 15, 9), Dumnezeu nu se arată celui care nu-L iubește

Înainte să se lase pe mâna celor care Îl vor face să pătimească bătăi și scuiări și ocară și Cruce și Moarte, Mântuitorul îi învață pe ucenicii Săi cum să trăiască atunci când El nu va mai fi cu ei. Apoi le arată că unitatea dintre El, Fiul lui Dumnezeu, și Tatăl este și între ucenicii Săi și El. Iar dacă nu este, această unitate trebuie să fie. Recunoaștem deja în lucrul acesta Biserica. Legătura unității dintre El și ucenici se arată a fi și cea dintre El și Părintele ceresc. Această legătura este dragostea! Deci iată că lasă și un semn Mântuitorul, semn clar că unitatea aceasta, dintre ucenici și El și dintre El și Părintele ceresc, nu este altceva decât IUBIREA. Nu le spune „să vă iubiți cu o iubire oarecare”, ci „cu iubirea cu care Eu v am iubit pe voi”.

Dumnezeu pune o condiție esențială pentru a veni întru noi: nu i se poate arăta celui care nu L iubește. Pentru că iubire cu sila nu se poate, iar iubirea din obligație nu este iubire liberă, este doar din teamă și interes, după cum ne spune și Sf. Vasile cel Mare. Ne încredințează Hristos nu numai că El i se va arăta celui care Îl iubește, ci și Tatăl. Ce înseamnă că El se arată? Înseamnă că Dumnezeu i se face înțeles și i se descoperă celui care Îl iubește. Mai mult: vom veni și vom face lăcaș în el. Adică, prin iubire, putem spune, Dumnezeu își mută cerul în lăuntrul nostru. Cum să mai vrem să facem altceva decât să iubim, dacă știm că Dumnezeu transformă în Cer sufletul care Îl iubește? Dar noi începem să Îl căutăm pe Dumnezeu undeva departe, uneori încercăm să dăm munți la o parte. Însă acei munți pe care trebuie să îi mutăm nu se găsesc altundeva decât în noi, în inima noastră, în noi înșine. Și dacă o luptă trebuie dusă, aceea este lupta de a L iubi pe Hristos.

„Rămâneți în dragostea mea, ca să fie bucuria mea deplină în voi!”, așa ne cheamă Mântuitorul. Mai ales acum să ne străduim să o cunoaștem, să o cerem de la Dumnezeu, pentru că suntem în inima Patimilor Lui, care ne au adus Învierea. Toată ființa noastră, a creștinilor, bineînțeles, se impregnează de Patima Lui, de durerile Lui, dar și de bucuria Învierii, așa cum le a spus mironosișelor: „Bucurați vă!”. Atunci când ființa noastră se impregnează de iubirea Lui, trăită cu noi în Suferințele și în Patimile Sale, ne trece și pe noi, o dată cu El, în Înviere, în Paște. Creștinii nu pot trăi duhovnicește decât din bucuria și din dragostea la care Hristos cel Înviat ne a făcut părtași.

† **Mitropolitul Iosif** — „Cuvânt pastoral la Învierea Domnului” (extras) - Apostolia 1 mai 2021

BISERICA împlinirea tainei iubirii treimice

Să ne iertăm unii pe alții de departe, să ne purtăm unii pe alții în gândurile noastre și în dragostea noastră înaintea lui Dumnezeu. Să nu încetăm să ne rugăm și să rămânem uniți în Hristos Cel înviat și în Dumnezeu Cel în Treime lăudat, izvorul iubirii noastre și al comuniunii noastre în Biserică, trupul lui Hristos. Să ne străduim din răputeri să îi învățăm și pe cei mici și pe cei tineri, prin faptele noastre, ce este și cum este dragostea lui Hristos pentru noi, dar și iubirea noastră pentru El. Așa să ne ajute Hristos Domnul să trăim în aceste zile, și să înțelegem că Biserica este și zid, un zid de piatră, iar ceea ce întărește piatra aceasta este iubirea lui Hristos trăită de cei ce sunt pietrele vii ale Bisericii, credincioșii. Biserica este Iubirea lui Hristos pentru noi, și a noastră pentru Hristos, care întărește zidurile Bisericii, încercată și astăzi, ca de multe ori în istorie, însă ocrotită de Cel ce este Viața și învierea noastră. Biserica este împlinirea tainei iubirii treimice!

Hristos a înviat!

† **Mitropolitul Iosif** — „Cuvânt pastoral la Învierea Domnului” (extras) - Apostolia 1 mai 2021

Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți ! (Luca 18, 16)

„Și luând un copil în brațe, în mijlocul lor, le-a zis: Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din acești copii pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește, nu pe Mine Mă primește, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Marcu 9: 36-37).

Dragi copii,

Iubirea față de părinții care v-au născut și care vă cresc se arată mai ales în ascultarea și respectul față de ei. Amintiți-vă că Hristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu întrupat, a fost copil, crescând în ascultare atât față de Dumnezeu Tatăl, cât și față de Sfânta Fecioară Maria și Dreptul Iosif. În felul acesta „Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul, la Dumnezeu și la oameni” (Luca 2, 52).

Întrucât părinții voștri sunt pentru voi darul lui Dumnezeu Tatăl, trebuie să vă rugați stăruitor pentru ei. Astfel, dragostea fiască pe care o arătați va fi lumină și bucurie pentru părinții voștri. (Părintele Patriarh Daniel, Mesaj la Duminica Părinților și Copiilor)

Rugăm pe Dumnezeu să vă dăruiască tuturor, părinților și copiilor din comunitatea noastră, pace și sănătate, multă bucurie și mult ajutor pe calea credinței adevărate și a faptelor bune, în așa fel încât în viața familiei voastre să simțiți din plin cum lucrează „harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh” (2 Cor. 13,13)

Părintele Adrian

Mântuitorul Iisus Hristos - protectorul copiilor

RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN

„Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. (Ioan 8, 12)

Chibritul și lumânarea

Chibritul a spus lumânării: Te voi aprinde azi.

A, nu! a spus lumânarea, nu îți dai seama că dacă mă aprinzi, zilele mele vor fi numărate? Nu îmi face un astfel de rău.

Deci vrei să rămâi așa toată viața? Tristă, rece și fără să strălucești vreodată? A întrebat chibritul.

Nu! Dar dacă mă ard aceasta doare și totodată îmi consumă toată puterea, murmură tristă lumânarea.

Apoi chibritul i-a răspuns: Ai dreptate! Dar aceasta este misiunea noastră. Tu și cu mine am fost făcuți să fim LUMINĂ și să STRĂLUCIM!!!

Ceea ce pot face eu ca și chibrit este neînsemnat. Pot aprinde doar un băț de chibrit, iar flacăra mea este mică și timpul meu de lumină este scurt. Dar dacă flacăra mea, va trece la tine, îmi voi îndeplini scopul vieții mele. Eu am fost făcut doar pentru asta, pentru a aprinde focul. Iar tu, ești o lumânare, și misiunea ta este să strălucești. Toată durerea și energia ta vor fi transformate în LUMINĂ și CĂLDURĂ pentru o perioadă lungă de timp.

Auzind aceasta, lumânarea s-a uitat la chibritul care se afla deja la sfârșitul flăcării și a spus :

Am înțeles! Aprinde-mă!

Și astfel lumânarea aprinsă a produs o flăcără frumoasă și strălucitoare.

Morală

Tot așa, precum lumânarea, va fi necesar să trecem și noi prin anumite încercări și experiențe grele, care ne vor solicita să sacrificăm ceva din noi, pentru binele celorlalți, cu riscul de a experimenta și suporta până la capăt durerea și suferința, în așa fel încât să împărtășim tot ce avem mai bun și să putem deveni, la rândul nostru, LUMINĂ pentru cei din jur.

Amintiți-vă că, precum lumânarea care dă lumină prin jertfa ei, arzându-se pe sine pentru ca noi să ne împărtășim din lumina ei,

RUBRICA PĂRINȚILOR

EDUCAȚIA COPIILOR - ARTĂ NOBILĂ ȘI LUCRARE SFÂNTĂ

*Îndemnuri ale Sfântului Paisie
Aghioritul **

*„Pentru o educație creștinească corectă sunt necesare trei lucruri: în primul rând, puține cuvinte, în al doilea rând, multe exemple și în al treilea rând, mai multă rugăciune”
(Sfântul Paisie Aghioritul)*

De educație depinde viitorul umanității

Sfântul Paisie Aghioritul considera că educația este o lucrare de cea mai mare importanță, pentru că de aceasta depinde nu doar realizarea personală a omului sau mântuirea individuală, ci viitorul familiei și al neamului omenesc. De valorile insuflate în opera de educație și, în mod deosebit de dimensiunea ei morală, formativă și religioasă, depinde viitorul umanității.

*Pentru Sfântul Paisie, educația trebuie să fie una **teocentrică**, izvorând din învățăturile creștine revelate, care să dezvolte în sufletul uman dorința unei vieți spirituale înalte și să conducă la desăvârșire sau sfințenie.*

*Întâlnim, astfel, la Sfântul Paisie, trimiteri la ceea ce pedagogia modernă numește „**educația timpurie**”, la începerea acesteia de la vârste fragede, atunci când sufletul copilului este ușor de modelat, iar conștiința sa de edificat. Foarte expresiv, el socotea sufletele sau conștiințele copiilor a fi asemenea unor „casete goale”. „**Dacă se umple cu Hristos, învața el, vor fi alături de El pentru totdeauna. Dacă nu, este foarte ușor să rătăcească atunci când vor fi mari. Dacă sunt ajutați de mici, chiar dacă mai târziu se vor depărta puțin, pe urmă iarăși vor reveni**”.*

tot așa și Mântuitorul nostru, pe Cruce, s-a jertfit pe Sine din iubire pentru noi oamenii, pentru ca noi să ne putem împărtăși din roadele jertfei Lui și din LUMINĂ ÎNVIERII Lui.

Așadar, atunci când viața vă va conduce să experimentați și voi sacrificiul de sine al LUMÂNĂRII, nu uitați să împărtășiți la rândul vostru IUBIREA, care este combustibilul ce izvorăște din dragostea jertfelnică a lui Hristos pentru noi, și care ne menține împreună în viață.

Fiecare dintre noi am fost făcuți după chipul și asemănarea lui DUMNEZEU, și Hristos s-a jertfit pentru toți și pentru fiecare în parte, de aceea fiecare trebuie să devenim o lumină pentru lumea în care trăim. Scopul și misiunea vieții noastre este de a radia și a împărtăși LUMINĂ IUBIRII LUI HRISTOS în jurul nostru.

Să nu uităm că noi creștinii ar trebui să fim întotdeauna LUMINĂ indiferent unde ne aflăm. O lumină trebuie să lumineze, să ghidează și să reziste la încercări. O lumânare care nu vrea să se aprindă sau care aprinsă fiind se stinge la prima adiere de vânt nu mai servește nimănui la nimic.

Să purtăm în noi și să mărturisim lumina Învierii lui Hristos și, la rândul nostru, să fim LUMINĂ pentru cei dragi și pentru cei care ne înconjoară.

Dragi copii, STRĂLUCIȚI ! Fie ca lumina Învierii Domnului să vă călăuzească pe tot parcursul vieții voastre !

Activități cu copiii la bisericile din Geneva (Lancy) și Lausanne (poze de arhivă)

Rolul fundamental al părinților în educarea copiilor

În acest proces de educare a ființei umane, rolul fundamental revine părinților, ajutați de duhovnic și dascăli. Toți aceștia trebuie să conlucreze la descoperirea darurilor sau talanților specifici ai copilului și la cultivarea lor, în spirit de libertate și responsabilitate, fără a constrânge sau forța. Sfântul Părinte sfătuia tinerii: „**Vedeți care știință vă place, astfel încât să faceți ceea ce aveți sădit în fire**”, adică fiecare să-și descopere și să-și fructifice vocația specifică, aceasta aducându-i împlinirea în profesie și în viață.

În mod deosebit, **părinții trebuie să le ofere copiilor lor un model înalt**, întrucât „**copiii îi copiază pe părinți, încă din leagăn. Imită ceea ce fac cei mari și le înregistrează pe toate în caseta lor goală**”.

Dată fiind responsabilitatea pe care o au părinții în opera de educare a copiilor lor, ei sunt datori să aibă **principii congruente sau convergente**, în sensul de a nu exista între ei disensiuni sau divergențe în privința sensului și principiilor folosite, iar în cazul în care, totuși, acest lucru s-ar întâmpla, să caute să le armonizeze, pentru a nu afecta sau tulbura încrederea copiilor în grija lor față de ei. Mai mult decât prin cuvinte și îndemnuri, copiii sunt receptivi la ceea ce văd la părinții lor, nu doar la ceea ce aud; la modelul oferit de aceștia.

Mama are rolul de mediator în familie, purtarea ei, respectul și ascultarea față de soț având o influență puternică în dezvoltarea copiilor. Dacă apăsarea vreo divergență între părinți, Sfântul Paisie recomandă ca mama „**niciodată să nu și-o exprime în fața copiilor, pentru ca să nu o folosească cel viclean. Niciodată să nu strice încrederea copiilor în tatăl lor, ci,**

ȘTIAȚI CĂ...? SEMNIFICAȚIA ZILELOR SĂPTĂMÂNII SF. PATIMI PENTRU COPII

ȘTIAȚI CĂ...?

Numele de Florii vine de la florile pe care mulțimile și copiii le purtau în mână, aclamând intrarea în Ierusalim a Mântuitorului, ca Domn și Împărat.

ȘTIAȚI CĂ...?

În Sfânta și Marea Luni se face pomenirea fericitului Iosif cel preafrumos, împreună cu smochinul care s-a uscat.

ȘTIAȚI CĂ...?

În a doua zi a Săptămânii Mari, Sfânta și Marea Marți, ne este amintită pilda celor zece fecioare ca să ne îndemne să veghem necontenit și să fim gata să ieșim în întâmpinarea adevăratului Mire prin fapte bune.

ȘTIAȚI CĂ...?

În a doua zi a Săptămânii Mari, Sfânta și Marea Marți, ne este amintită pilda celor zece fecioare ca să ne îndemne să veghem necontenit și să fim gata să ieșim în întâmpinarea adevăratului Mire prin fapte bune.

ȘTIAȚI CĂ...?

În Sfânta și Marea Joi sunt prăznuite patru lucruri: Sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de Taină, adică predarea înfricoșătoarelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea (trădarea) Domnului.

ȘTIAȚI CĂ...?

În Sfânta și Marea Vineri, se prăznuiesc Sfintele și Mântuitoarele și înfricoșătoarele Patimi ale Domnului și Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

ȘTIAȚI CĂ...?

În Sfânta și Marea Sâmbătă prăznuim îngroparea dumnezeiască și trupească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și pogorârea la iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune a fost mutat spre viață veșnică.

ȘTIAȚI CĂ...?

Învierea Domnului Iisus Hristos este cea mai mare sărbătoare a creștinismului, dogma fundamentală a credinței creștine.

chiar și atunci când el este vinovat, ea să-l îndreptățească”.

Sfântul Paisie Aghioritul avea o concepție foarte interesantă și cu privire la **diferențele de caracter dintre soți**. Acestea nu sunt prilej de dispută, ci de atracție și armonie, căci spunea el, **„Atunci când soții au caractere diferite, pot ajuta mai mult și în educația copiilor lor. Unul frânează puțin, iar celălalt spune: Lasă-i pe copii puțin mai liberi! Dacă amândoi îi vor constrânge pe copii, îi vor pierde. Iar dacă îi vor lăsa liberi amândoi, iarăși îi vor pierde. În timp ce, în felul acesta, află și copiii un echilibru”.**

De altfel, unor astfel de soți, „diferiți”, el le spunea că **„în deosebirea caracterelor se ascunde armonia lui Dumnezeu.**

Caracterele deosebite creează armonia. Vai, vouă, dacă aveți același caracter”! Iar altora, care se potriveau întocmai unul cu celălalt le spunea : **„Fiindcă vă potriviți, de aceea nu vă potriviți!”.**

Principiile educației religioase

Principiul cel mai important pe care îl recomanda era implicarea integrală a părinților și susținerea eforturilor copiilor, mai ales prin model personal: **„Fericiți sunt părinții - arăta el - care nu folosesc cuvântul „nu” pentru copiii lor, ci îi înfrânează de la rău prin viața lor sfântă, pe care copiii o imită, și, bucuroși, urmează lui Hristos cu noblețe duhovnicească”.**

Sfântul Paisie a făcut, în scrierile sale, numeroase și ample referiri și la principiile educației religioase pe care sunt datori părinții să o ofere copiilor lor. **Ea trebuie începută din primii ani ai copilăriei și vizează cultivarea virtuților creștine, împrumutarea exemplelor oferite de Sfânta Scriptură și scrierile duhovnicești și, în mod deosebit, frecventarea bisericii și practicarea rugăciunii. Toate acestea, însă, trebuie dobândite și practicate în același cult al libertății și responsabilității.**

Tabăra de copii, Crêt-Bérard, iulie 2015

SFATURI PENTRU PĂRINȚI

Dragi Părinți,

Ați fost dăruiti de Dumnezeu cu darul cel mai sfânt al acestei vieți, care este nașterea, creșterea și educarea copiilor. Ca să fie cu adevărat ai noștri, și să avem parte cât mai mult de ei, trebuie să acceptăm că acești copii sunt mai întâi ai lui Dumnezeu, Cel care le-a dat viața și care le-o protejează în permanență mai mult decât o putem face noi - părinții trupești. Pentru a se bucura din plin de această viață copiii trebuie crescuți și educați cu fața spre Dumnezeu, căci „doar cei ce trăiesc în lumină se vor bucura de lumină”.

De aceea, ca părinți, e bine să avem permanent prezent gândul că trebuie să ne creștem copiii în Hristos și în comuniune cu casa Lui, care este Biserica.

Tehnicile de educație a copiilor ne pot fi de mare ajutor, însă este deosebit de important ca viața noastră să fie o viață autentică în Hristos, să promovăm **„o cultură a familiei ortodoxe”**, cu rugăciune zilnică împreună, citirea cărților sfinte, participarea împreună la **Sfânta Liturghie** și la celelalte slujbe din cadrul cultului divin public, implicarea activă în viața de parohie, astfel încât copiii noștri să primească o educație sănătoasă, inteligentă și sfântă. Împărtășirea copiilor cu Sfintele Taine, în timpul Sfintei Liturghii, este fundamentală pentru creșterea lor sub protecția divină. De altfel, părinții sunt vrednici de Sfintele Taine **prin împărtășirea copiilor**.

Doar prin Hristos, și în Biserica Lui, sub bolta de har a Sfântului Duh, copiii se pot bucura din plin, și cât mai îndelungat, de darurile, de sfințenia și de frumusețea vieții. Dumnezeu să vă binecuvânteze în nobila și sfânta misiune pe care o aveți !

Îndemnuri ale Întâistătorului Bisericii noastre, Părintele Patriarh Daniel, adresate părinților și copiilor

- ☺ Nașterea de prunci este totdeauna un dar de la Dumnezeu.
- ☺ Fiecare copil care se naște are o chemare sfântă de la Dumnezeu.
- ☺ Copiii sunt chipuri de lumină cultivate prin credință și iubire.
- ☺ Caracterul copiilor nu se formează numai prin cuvinte și activități, ci și prin modul de viață al părinților; prin exemplul dat de aceștia.
- ☺ Iubirea copiilor față de părinții lor cuprinde în sine împlinirea îndemnului Sfintei Scripturi, și anume: Cinsteste pe tatăl tău și pe mama ta (Ieșire XX, 12), iar această cinstire se exprimă prin dragoste fiască, ascultare, bună purtare, sânguință la învățătură și fapte bune.
- ☺ Familia reprezintă lăcașul intim cel mai de preț pentru cultivarea iubirii părintești, filiale și fraterne ca lumină a educației care leagă între ele generațiile trecute, prezente și viitoare.
- ☺ În Biserică învățăm de la Sfinții Părinți că educația tinerilor și a copiilor este o artă și nu una întâmplătoare, ci ea este cea mai însemnată dintre arte.
- ☺ În calitate de părinți sufletești, preoții trebuie să poarte o grijă mai mare creșterii spirituale a copiilor și tinerilor.
- ☺ Caracterul copiilor nu se formează numai prin cuvinte și activități, ci și prin modul de viață al părinților; prin exemplul dat de aceștia.
- ☺ Familia, Biserica și Școala sunt chemate să ofere copiilor și tinerilor, pe lângă cunoștințe intelectuale, și o formare spirituală pentru a trăi viața în comuniune de iubire față de Dumnezeu și de oameni
- ☺ Copiii trebuie educați în duhul Evangheliei iubirii lui Hristos și al valorilor creștine, prin rugăciune și îndemn la viață sfântă și fapte bune.

Sursa : www.basilica.ro

Lecturile bisericești, rugăciunea și frecventarea bisericii

Dacă lecturile duhovnicești erau socotite „vitamine întăritoare”, în privința frecventării bisericii, Sfântul Paisie spunea părinților că „scopul nu este să-i ducă pe copii cu sila la biserică, ci să-i facă să o iubească. Să nu facă binele din silă, ci să-l simtă ca pe o necesitate”.

Sfântul Athonit socotea rugăciunea a fi „oxigenul sufletului” și considera că rolul esențial în inițierea copiilor în „școala” sau „practicarea” ei revine, în mod predilect mamei care, fără a-i sili, trebuie să-i învețe și să-i deprindă de mici să se roage.

Copiilor nu trebuie să li se impună un canon de rugăciune, „ci fiecare mamă să caute singură să vadă cât poate rezista copilul ei”. Pentru a-i ajuta pe aceștia să descopere dulceața și roadele binecuvântate și binefăcătoare ale rugăciunii, „părinții trebuie să se poarte cu noblețe. Ei să rostească toate rugăciunile de seară, iar copiilor lor să le spună: Dacă vreți, puteți rămâne și voi puțin... Nu trebuie siliți, pentru că ei nu au înțeles încă puterea și valoarea rugăciunii”.

Rugăciunea are un rol esențial în educarea creștină a copiilor, în formarea personalității religios-morale creștine. Ea este mijlocul cel mai eficient prin care, deopotrivă părinți și copii, pot cere și primi ajutor din partea lui Dumnezeu, în lucrarea dificilă a formării morale și a mântuirii. De aceea, ea are o putere mare în familie. **Rugăciunea mamei**, în mod deosebit, este repede auzită, pentru că ea se săvârșește din adâncul sufletului, „din inimă și cu durere”. Dar, alături de aceasta, și rugăciunile copiilor pot face minuni, pentru că rugăciunea lor este una curată.

* Articol preluat din CREDINȚA Nr 1/59, Sf. Paști 2022 (pp. 13-16), inspirat din Pr. Prof. Dr. Ioan C. Teșu, <https://doxologia.ro/cresterea-copiilor/educatia-copiilor-arta-nobila-lucrarea-sfanta-indemnuri-ale-sfantului-paisie>

ȘCOALA DUMINICALĂ „IISUS EMANUEL” ȘI TABĂRA DE VARĂ PENTRU COPII - 2025

„Familia cu pruncuți în vatra casei, este primul Paradis care ne pregătește pentru marea întâlnire cu Domnul Dumnezeu! Pruncii ne vor duce de mână în Împărăția Iubirii lui Dumnezeu!”

IPS. Calinic Argeșeanul

„Copiii sunt mâinile cu care ne prindem de Cer. Să nu uităm acest lucru, iar dacă într-o societate există copii, înseamnă că avem speranțe”

PS. Benedict Bistrițeanul

† † † † † † †

ȘCOALA DUMINICALĂ PENTRU COPII

Lecțiile au loc în fiecare duminică de slubă, de la ora 11:00, în sala parohială a bisericii. Vă rugăm să-i aduceți pe copii mai devreme, să participe la aceste lecții, și nu doar la sfârșitul slujbei pentru a-i împărtăși. Vă mulțumim pentru înțelegere!

Copii la Școala duminicală „Iisus Emanuel” - biserica Lausanne dum. 30 mar. 2025; biserica Geneva (Gd-Lancy) sâmbătă 5 apr. 2025.

† † † † † † †

PĂRINȚII TREBUIE SĂ FACĂ ATENȚIE LA TIMPUL PE CARE COPII ÎL PETREC ÎN FAȚA ECRANELOR

Există o glandă a creierului uman care se numește *cortex cingular anterior*, care, dacă un copil stă mai mult de 2 ore pe zi în fața ecranelor, care înseamnă frame-uri (sau scroll down), glanda respectivă începe treptat să se autodistrugă. Devine din ce în ce mai mică (shrinking), până dispare în câțiva ani.

Glanda aceasta este responsabilă de empatie, motivație și atenție. De aceea sunt tot mai mulți copii oboșiți, care nu mai sunt atenți, care sunt pierduți, care nu mai au obiective, pentru că această ședere prelungită cu ochii în fața ecranului a devenit un real „atentat la siguranța națională”. Așadar, **ATENȚIE PĂRINȚI!**

Sursa: @razvan.vasile1

† † † † † † †

TABĂRA DE VARĂ PENTRU COPII

Se organizează (ca în fiecare an) în prima săptămână de vacanță, la Maison de Crêt-Bérard, Puidoux/VD. Anul acesta **între 29 iunie și 5 iulie (2025)**. Vă mulțumim celor care v-ați înscris deja copiii și așteptăm și alți părinți să-și manifeste interesul pentru acest gen de activități ale comunității noastre. Pentru înscrieri :

Pr. Adrian, tel. +4179 689 18 17 <diaconu.adrian@gmail.com>

Imagini de la Tabăra de vară a copiilor, Maison de Crêt-Bérard 2013 și 2015

PENTRU TINERI

55 DE SFATURI PENTRU O VIAȚĂ CREȘTINĂ

Părintele Thomas Hopko*

1. Fii mereu cu Hristos și pune-ți nădejdea în Dumnezeu pentru fiecare lucru.
2. Roagă-te cum poți, nu cum crezi că ar trebui.
3. Stabilește o regulă de rugăciune pe care ești în măsură să o păzești și urmează-o disciplinat.
4. Repetă Tatăl nostru de multe ori pe zi.
5. Repetă o rugăciune scurtă când mintea îți este ocupată.
6. Când te rogi, fă metanii.
7. Hrănește-te cu mâncare bună moderat și postește în zilele de post.
8. Practică tăcerea – interioară și exterioară.
9. Așează-te în tăcere pentru 20 sau 30 de minute pe zi.
10. Fă acte de milostenie în taină.
11. Participă la Sfânta Liturghie cu regularitate.
12. Spovedește-te și împărtășește-te cu regularitate.
13. Nu pierde vremea cu gânduri și sentimente care vin din afară.
14. Descoperă-ți cu regularitate toate gândurile și sentimentele unei persoane de încredere.
15. Citește Scriptura cu regularitate.
16. Citește cărți bune câte puțin.
17. Cultivă comuniunea cu sfinții.
18. Fii o persoană normală, una din umanitate.
19. Fii amabil cu toți, înainte de toate cu casnicii tăi.
20. Păstrează curățenia și ordinea din casa ta.
21. Fă-ți un hobby salutar și sănătos.
22. Fă exercițiu fizic cu regularitate.
23. Trăiește fiecare parte a zilei precum o întregă zi.
24. Fii onest la maximum, înainte de toate, cu tine însuși.
25. Fii credincios în cele mici.
26. Fă-ți lucrarea ta, după care uit-o.
27. Fă, mai înainte de toate, lucrurile mai dificile și mai dureroase.
28. Înfruntă realitatea.
29. Fii recunoscător.
30. Fii vesel.
31. Trăiește cu simplitate, în ascuns, în liniște și în modestie.
32. Nu atrage niciodată atenția asupra ta.
33. Ascultă când cineva vrea să-ți vorbească.
34. Fii cu luare-aminte și atent, întru totul prezent la tine însuși.
35. Nu gândi și vorbi mai mult decât este nevoie.
36. Vorbește cu simplitate, claritate, fermitate și în mod direct.
37. Respinge imaginația, fantezia, analiza, pretinderea de a înțelege lucrurile.

RUBRICA TINERILOR

TINERII ÎN FAȚA PROVOCĂRIILOR SOCIETĂȚII MODERNE

Hi, Chat GPT !

Dacă ai fi diavolul și ai avea un plan pentru a destrăma complet societatea actuală (sec. XXI), cum ai proceda și care ar fi strategiile prin care ai face acest lucru ?

Chat GPT :

Dacă aș fi diavolul și aș vrea să destram complet societatea modernă **aș face-o treptat**, fără ca oamenii să-și dea seama.

Nu aș folosi forța și **aș manipula valorile**, comportamentele și relațiile dintre oameni. Scopul meu ar fi să creez o lume haotică, fără stabilitate, fără o identitate clară și fără puncte de sprijin.

În primul rând **aș ataca familia** și aș promova ideea că *familia tradițională este o relictă a trecutului*, că angajamentele sunt opționale și că oamenii trebuie să-și pună mereu propriile dorințe pe primul loc. **Aș normaliza divorțul**, relațiile superficiale și lipsa de reponsabilitate față de copii.

Apoi **aș submina educația**. Aș înlocui gândirea critică cu ideologii și... emoționalism. **Aș încuraja analfabetismul funcțional**, astfel încât oamenii să nu mai poată distinge adevărul de minciună. Aș răspândi ideea că **istoria trebuie rescrisă** și că trecutul este doar o sursă de rușine și nu de învățăminte.

Religia ar fi o altă țintă majoră. **Aș ridiculiza credințele spirituale** și le-aș înlocui cu un cult al materialismului și al plăcerii imediate. Oamenii nu ar mai avea repere morale solide, iar fără ele ar fi mai ușor de manipulat.

Aș distruge încrederea dintre oameni. Aș încuraja conflictele dintre sexe, dintre generații, dintre clase sociale și dintre grupuri etnice. Aș face ca oamenii să se teamă unii de alții, să fie suspicioși și să nu mai colaboreze. O societate divizată este mult mai ușor de controlat.

Tehnologia ar fi una dintre cele mai puternice unelte ale mele. Aș face ca **oamenii să fie dependenți de ecrane**, să trăiască mai mult în lumea virtuală decât în cea reală.

Aș promova superficialitatea, distracțiile continue și...lipsa de conexiune autentice.

În economie, aș încuraja consumerismul excesiv și datoriile nesfârșite, astfel încât **oamenii să fie prinși într-o cursă fără sfârșit pentru bani și bunuri materiale**. Aș face locuri de muncă din ce în ce mai instabile, astfel încât oamenii să trăiască în frică și nesiguranță.

În final, scopul meu ar fi ca oamenii să fie atât de prinși în haos, frică și dezbinare, încât să nu-și mai dea seama cine sunt, de unde vin și ce contează cu adevărat pentru ei. **O astfel de societate** nu s-ar mai putea suține și în cele din urmă **s-ar prăbuși singură**.

* sursa : TikTok @efrabort (2025.03.17)

Dragi tineri,

Apropo de cele ce au fost prezentate aici ca răspuns oferit de ChatGPT la o întrebare punctuală, dacă vă aflați în goana aceasta a materialismului, cel mai probabil s-ar putea să fiți și voi prinși în această cursă a șobolanului, fără să vă dați seama. Așa că încercați să vă treziți la realitate și să nu vă lăsați manipulați, să nu vă propuneți ca scop principal al vieții doar câștigul material, obținerea prin orice mijloace a unor avantaje și poziții sociale sau goana după plăcerile trecătoare. Părăsind lumea lui „a fi” (în relație cu Dumnezeu și cu semenii) pentru a explora neîncetat lumea lui „a avea” (lumea câștigului material și a plăcerilor trupești), acestea nu o să vă aducă niciodată fericirea, mulțumirea sufletească, echilibrul și siguranța, pe care vi le doriți. Din contră !

38. Respinge cele carnale și sexuale de la prima lor apariție.
39. Nu te lamenta, nu cârți, nu murmura, nu te văita.
40. Nu căuta sau nu te aștepta la milă ori laudă.
41. Nu te compara cu ceilalți.
42. Nu judeca pe nimeni.
43. Nu încerca să convingi pe nimeni.
44. Nu te apăra, nu te justifică.
45. Fii definit și limitat de către Dumnezeu, nu de către ceilalți.
46. Primește criticile cu recunoștință și pune-le la încercare cu atenție.
47. Dă sfaturi doar dacă îți sunt cerute sau când este de datoria ta să o faci.
48. Nu fă altora nimic din ceea ce ar putea sau ar trebui să facă ei înșiși.
49. Realizează un program zilnic de activități, evitând capriciile.
50. Fii milostiv cu tine și cu ceilalți.
51. Să nu ai alte așteptări decât aceea de a fi ispitit cu sălbăcie, până la ultima răsuflare.
52. Concentrează-te exclusiv asupra lui Dumnezeu și asupra luminii, iar niciodată asupra întunericului, asupra ispitelor și asupra păcatului.
53. Suportă cu seninătate, desigur, din dumnezeiasca milostivire, faptul că vei fi pus la încercare tu, cu toate greșelile tale.
54. Când cazi, ridică-te imediat și ia-o de la capăt.
55. Cere ajutor când ai nevoie de el, fără teamă, nici rușine.

Părintele Thomas Hopko, fost decan al Seminarului Teologic Ortodox Sf. Vladimir din Crestwood, New York, trecut la Domnul în urmă cu 10 ani, ne-a lăsat o listă cu 55 de sfaturi pentru o viață creștină. (cf. Ag. de știri Basilica, 19.03.2025 [#bineledestiut](#))

„Numai prin preaslăvita sa Înviere minunatul nostru Domn și Dumnezeu ne-a eliberat de absurditate și deznădejde. Căci fără Înviere nu există, nici în cer nici sub cer, un lucru mai absurd decât această lume, un lucru mai deznădăjduit decât această viață lipsită de nemurire. De aceea, nu există în nicio lume o soartă mai nefericită decât cea a omului care nu crede în Învierea lui Hristos și în Învierea morților. «Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut...» (Matei 26, 24)”.
Sf. Iustin Popovici - Omul și Dumnezeul-Om

Întrunirea tinerilor în prezența Părintelui Mitropolit Iosif, biserica Lausanne (poză din arhiva parohiei)

Din punct de vedere al moralei creștine, tot ceea ce ați citit aici mai sus - ca manipulări ale diavolului (*ale unui întreg sistem, pt. că diavolul lucrează în special prin oameni sau grupuri de oameni*), cu scopul deconstrucției identității noastre creștine - este contrazis de învățăturile Sfintei Scripturi și ale Bisericii lui Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu, transmis nouă prin Fiului Său - Domnul nostru Iisus Hristos - și prin învățătura Bisericii este singurul reper care ne poate salva, ne poate trezi la realitate și ne poate conduce către reala cunoaștere, care este Hristos „*Calea, Adevărul și Viața*” (Ioan 14, 6).

În și prin Biserică tinerii învață să se interiorizeze și să descopere adevărata înțelepciune, care le aduce reala bucurie a libertății ! *În Biserică, educația înseamnă ca tânărul să învețe să-L iubească pe Hristos*. Biserica s-a născut din iubirea lui Dumnezeu pentru noi și se menține prin iubirea noastră față de El, o iubire ce se exprimă doar prin iubirea de zi cu zi față de semenii noștri. Altfel spus, iubirea de Dumnezeu trece prin iubirea semenilor noștri, iar iubirea pe care El ne-o arată este răspunsul Lui la ceea ce noi dăruim semenilor noștri.

Modul desăvârșit de comuniune cu Dumnezeu și cu semenii este participarea împreună la misterul liturgic al Bisericii, prin împărtășirea smerită și conștientă cu Trupul și Sângele lui Hristos, din același sfânt potir. Sunt foarte multe valori pe care tinerii trebuie să le învețe din familie, încă din frageda vârstă a copilăriei, dar ceea ce este mai de preț pentru tânărul de azi este să învețe **să-L iubească pe Hristos** ; și această educație începe, firește, în familie și se desăvârșește în și prin Biserică, spre binele societății în care trăim.

„*Dumnezeu este iubire*” (I Ioan 4,8) și în iubirea de Dumnezeu găsești „*Calea, Adevărul și Viața*”, dar și lumina înțelepciunii și bucuria libertății vieții. Aceste valori sacre se regăsesc în interiorul nostru, de aceea trebuie să le explorăm continuu, prin rugăciune smerită, să le redescoperim și să le punem în practică prin iertare și milostenie în viața de fiecare zi.

Vorbind despre metafizică, Mircea Eliade spunea: „*Calea către înțelepciune sau către libertate este calea către ființa ta interioară. Aceasta este cea mai simplă definiție a metafizicii*”.

Să nu învinuim Biserica Ortodoxă că ar îngreuna oarecum, prin învățătura ei de două milenii, aspirația omului modern spre progres. Evanghelia lui Hristos și Biserica ortodoxă nu țin pe loc progresul cultural, tehnologic sau economico-financiar al României, ci din contră. Biserica a ținut și ține steagul sus prin cuvântul lui Hristos care ne încurajează: „*Nu vă temeți !...Îndrăzniți, Eu am biruit lumea*”! (In 16, 33)
Să-l rugăm pe Dumnezeu să ne dea discernământ în alegerile noastre !

Reuniuni ale tinerilor în prezența Părintelui Mitropolit Iosif la biserica din Geneva - Grand-Lancy (poze din arhiva parohiei)

RUBRICA TINERILOR RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRI (2)

Deosebit de harul divin există și daruri divine? Care este diferența?

Proorocul Isaia, profetic, ne spune că sunt șapte daruri ale Duhului Sfânt: „Și se va odihni peste El Duhul lui Dumnezeu, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhului sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al bunei-credințe. Și-L va umple pe El duhul temerii de Dumnezeu” (Isaia 11, 2-3).

Iar Sfântul Apostol Pavel ne spune că sunt zece daruri ale Duhului Sfânt: „Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția” (Galateni 5, 22-23).

Aceste daruri lucrează în Biserica întemeiată la Rusalii (Faptele Apostolilor 2).

Tot de la Apostolul Pavel învățăm că fiecare dintre noi are un dar propriu: acela asupra căruia el insistă, prevenindu-ne: „Nu fi nebăgător în seamă față de darul care este în tine”.

Așa cum scria pr. profesor Vasile Mihoc: „Orice har este oferit în mod gratuit de Dumnezeu. Dar nu orice dar este har.”

O primă și certă dovadă a darului sau a darurilor din noi este credința în Dumnezeu. Răspunsul lui Dumnezeu la roadele credinței noastre sunt în primul rând harul Lui, dar și darurile și harismele, care au aceeași sursă divină.

Darurile Duhului Sfânt lucrează în om, dar omul trebuie să conlucreze cu ele. Lucrarea rămâne în om, dacă el conlucrează cu Duhul Sfânt. „Efectul se menține puternic până când există această colaborare. De aceea, Sfântul Apostol Pavel vorbește amestecat, când de daruri, când de lucrări ale Duhului încât nu se poate despărți între «lucrare», conlucrare și efect” (Pr. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. 2).

Omul este chemat și îndemnat să-și cultive în această viață darul personal (talantul) așa cum artistul trebuie să își cultive talentul. E chemat, totodată, să nu uite că darul respectiv e un cadou dumnezeiesc și, în consecință, omul trebuie să-l împărtășească și celorlalți, dar să o facă întotdeauna cu discreție și smerenie, amintindu-și că darul poate fi retras oricând de Cel care i-l-a acordat.

Redacția

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE TINERILOR (1)

Pogorârea Sfântului Duh în Duminica Cincizecimii

Ce este harul divin necreat ?

Conform învățaturii de credință creștin-ortodoxe credincioșii contemplă Sfânta Treime a Persoanelor divine Tatăl, Fiul și Sf.Duh, unite într-o singură ființă din care emană energiile necreate sau harul divin necreat.

Harul încununează efortul creștinului în urcușul său duhovnicesc, al mântuirii sufletului, spre dobândirea Împărăției lui Dumnezeu. Fără harul divin nimeni nu se poate mântui. Definiția mântuirii este chiar aceasta: conlucrarea sinergetică a credinței și faptelor noastre bune cu harul divin necreat (sinergetic = conlucrarea dintre energia spirituală a omului și energia divină sau harul divin).

În teologia creștină răsăriteană, cel care a pătruns cel mai adânc în taina împărtășirii harului divin necreat, și ne-a vorbit cel mai clar despre această tainică lucrare dumnezeiască, a fost Sf. Grigorie Palama, fost călugăr la Mrea Vatopedu din Sfântul Munte și ajuns apoi Arhiepiscopul Salonicului, care a trăit între anii 1296 – 1359. El este recunoscut de întreaga Biserică ca fu al dumnezeieștii și neînseratei lumini și teolog al harului. Sf. Grigorie stă în centrul mișcării harismatice a „isihasmului”, care s-a dezvoltat la maximum în Muntele Athos între sec. XII – XIV.

Răspunsul pe care el îl dă călugărului Varlaam din Calabria - care vizitase Sfântul Munte și adresa călugărilor isihaști învinuiri eretice (cum că, precum bogomilii, au pretenția că prin repetarea rugăciunii inimii văd ființa divină) - constituie esența teologiei harului divin necreat.

Sf. Grigorie îi explică lui Varlaam că harul divin, ca energie necreată ce izvorăște din ființa divină, constituie punțile prin care omenirea se poate împărtăși cu Dumnezeu.

Așa cum de soare nu ne putem apropia, ci doar din razele lui ne luminăm, creștem și ne încălzim, tot așa lumina harului, izvorâtă din ființa divină incomunicabilă, ne luminează din interior, ne ajută să creștem cu duhul și cu înțelepciunea cunoașterii tainelor lui Dumnezeu, și ne încălzește de dragostea lui Hristos și de sfințenia Sf. Duh.

O astfel de lumină a harului emanat din ființa divină a înconjurat pe ucenici pe Muntele Taborului la Schimb. la Față, când s-au mutat din trup în duh, mai înainte de a sfârși viața în trup. Despre ei spune Sf. Grigorie Palama, împreună cu Psalmistul, că nu poate vedea lumina cel ce nu privește din lumină „Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină” (Ps. 35, 9).

Asadar, **Harul divin este lumina bucuriei și a sfințeniei dumnezeiești care ne pătrunde din interior, îl trăim în adâncul ființei noastre și ni se exteriorizează pe o dimensiune orizontală prin dragostea către lume. El este conștiința divină care inter-relaționează, comunică sau se împărtășește conștiinței umane.**

Mai mult, luând în considerație întreaga iconomie divină, harul divin necreat este voia lui Dumnezeu, dragostea Lui, bunătatea și înțelepciunea Lui, precum și lumina adevărului prin care EL zidește lumea, o mântuiește, o sfințește și în final o transfigurează îndumnezeindu-o.

DESPRE SFÂNTA CRUCE

Crucea este o suferință. De ce este ea atât de venerată în Biserică?

Este păcat să treci pe lângă un locaș sfințit fără să-ți faci semnul crucii ?

Zis-a Domnul: Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie (Marcu 8, 34)

Știm din Sf. Scriptură (Geneza 2,9) că în mijlocul raiului se afla „*Pomul Vieții*”, care l-a tentat pe protopărintele nostru, Adam, și așa a atras moartea pentru el și pentru urmașii lui.

Prin păcatul neînfrânării și neascultării protopărinților noștri, Pomul Vieții a devenit „*Pom al morții*”, așa cum spune Sf. Ap. Pavel: „*Printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea*” (Rom. 5,12).

Raiul - grădina bucuriei, a comuniunii omului cu Dumnezeu și cu întreaga creație - era o prefigurare a Împărăției lui Dumnezeu.

Lemnul Pomului Vieții din Rai prefigura, de fapt, lemnul Crucii prin care avea să ne vină adevărata viață, viața cea jertfelnică întru Hristos Domnul. Dar, așa cum spuneam, păcatul primilor oameni a transformat „*Pomul Vieții*” în „*Pom al morții*”.

Prin iubirea jertfelnică și smerită a lui Hristos, „*Pomul morții*” de pe Golgota - **Crucea** - a devenit (din obiectul celei mai groaznice torturi) „*Pom al Vieții*” și astfel, Raiul pământesc a fost înlocuit de Biserică lui Hristos, întemeiată prin Jertfa Crucii Sale, care a devenit la rândul ei adevărata anticameră a Împărăției lui Dumnezeu. Biserică este noul „spațiu sacru” al întâlnirii și comuniunii omului cu Dumnezeu.

De aceea, așa cum în Rai Pomul Vieții ocupa locul central (în mijlocul raiului), în Biserică creștină Crucea lui Hristos ocupă locul cel mai înalt (în Sf. Altar și pe turla bisericii).

În Biserică, harul divin se adresează exclusiv sacerdoților sau și mirenilor care asistă la Sf. Liturghie?

Harul divin - ca energie necreată - se împărtășește tuturor credincioșilor prin Sfintele Taine ale Bisericii, dar și individual. Așa cum am arătat aici, omul nu poate comunica cu Ființa divină, dar se poate împărtăși de puterile care izvorăsc din Ea. Cum s-a întâmplat cu cei trei Apostoli pe Muntele Tabor, în momentul Schimbării la Față a Mântuitorului, pentru că, așa cum spune Sf. Grigorie Palama „*nu Hristos S-a schimbat la Față, ci Apostolilor li s-a dat posibilitatea să-L vadă pe Domnul în strălucirea Sa divină*”.

Așadar, accesul la harul divin nu îi este refuzat nimănui ; el se revarsă asupra noastră prin Sf. Taine ale Bisericii și, cel mai frecvent, prin participarea noastră activă și conștientă la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, în cadrul căreia suntem chemați și așteptați să ne împărtășim cu Hristos, mai întâi cu Cuvântul Lui (care este hrana vieții acesteia, cf. Mt. 4, 4) și apoi, desăvârșit, cu Trupul și Sângele Lui (ca hrană pentru viața veșnică, cf. In. 6, 54).

Cu toate că un credincios se află, în raport cu preotul, într-o stare de inferioritate harică, Dumnezeu nu face o discriminare între enoriaș și sacerdot. Credincioșii îl cinstesc pe cleric și își arată respectul în fața harului cu care el a fost învestit prin Taina Hirotoniei, a cărei sursă se află în Pogorârea Sfântului Duh peste Apostoli, în Duminica Cincizecimii (la 50 de zile după Învierea Mântuitorului).

Atunci s-a întemeiat Biserică noastră creștină prin botezul primilor 3000 de oameni și, într-o bine cunoscută omilie, Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Dacă n-ar fi de față Duhul, n-ar exista Biserica; iar dacă Biserica există, este evident că este de față Duhul”.

În consecință, Biserica nu face o discriminare între preoți și credincioși - ea însăși fiind formată din ierarhie, cler și popor -, dar starea laică, în raport cu preoția sacramentală, este o stare de inferioritate harică, așa cum arată canoanele.

Știm că există **o preoție generală sau universală**, pe care fiecare credincios a primit-o prin botez și mirungere, una care, cum scrie canonistul Liviu Stan „constituie în realitate prima treaptă a preoției creștine și prin această primă treaptă trebuie să treacă toți cei ce vor să obțină celelalte trei trepte ale preoției sacramentale” (respectiv: diaconia, preoția, arhieria).

Același mare canonist arată că preoții „mijlocesc mântuirea prin jertfă - la Sf. Liturghie -, dar nu printr-o jertfă a lor personală, ci prin jertfa adusă prin ei de întreaga Biserică” (adică și de credincioși). De aceea este eronat a spune că un credincios a asistat la Sf. Liturghie, întrucât el are o misiune - o atitudine - activă, de celebrant, și nu de spectator.

Așadar, **harul divin** ni se împărtășește fiecăruia prin iubirea smerită și jertfelnică a Domnului nostru Iisus Hristos, și prin el primim dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, așa cum se adresează Sf. Apostol Pavel corintenilor: „*Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți*” (II Cor. 13, 13).

† † † † † † †

Părintele Mitropolit Iosif la reuniunea tinerilor Nepsis CH, Lausanne, 26.02.2022

Ca să înțelegem de ce Sfânta Cruce este atât de venerată în Biserica ortodoxă trebuie să explicăm mai întâi ce este și ce reprezintă ea.

Sf. Cruce reprezintă întoarcerea iubirii lui Dumnezeu din veșnicie către noi, așa cum lumina Sf. Învieri reprezintă întoarcerea privirii lui Dumnezeu din veșnicie către noi.

Ea este scara prin care iubirea jertfelnică a lui Dumnezeu se coboară spre sufletul deznădăjduit al omului, iar iubirea smerită a omului poate urca cu încredere spre Dumnezeu, prin mila și dragostea față de aproapele.

Crucea este o stare de viață, un mod de a conștientiza viața aceasta ca un punct de intersecție între mine și Dumnezeu (dimensiunea verticală a Crucii), dar și între mine și semenii mei (dimensiunea orizontală a ei).

Într-adevăr, **Crucea este asimilată adesea cu suferința**. Cine primește însă suferința ca pe o cruce, adică cu smerenie și cu iubire, fără să-și piardă credința, răbdarea și nădejdea în Dumnezeu, va folosi acea suferință ca pe o treaptă pe care să-și facă pași mai departe spre Împărăția lui Dumnezeu. Ea va aduce schimbarea răului în bine, a suferinței în bucurie și viață, a întinerii în lumină și înviere.

Este adevărat, **Crucea poate părea un obstacol**, prin încercările și suferințele cu care este asimilată, dar ea este un obstacol în care se ascunde de fapt și soluția depășirii lui, tocmai pentru că ea transformă obstacolul în soluție și schimbă viața din rău în bine, așa cum spuneau stoicii cu 2 - 3 secole înaintea creștinismului.

Hristos ne-a dat măsura deplină a acestei schimbări a obstacolului în soluție pentru că, prin Crucea Sa, El a transformat moartea în jertfă, iar prin iubirea lui smerită a transformat jertfa în înviere și viață.

De aceea, în noaptea de Paști, la slujba Învierii Domnului, preotul ridică cu ambele mâini Sfânta Cruce în văzul tuturor, adăugăm lumânarea de Înviere la ea și spune: *“Hristos a Înviat!”*, apoi credincioșii răspund: *“Adevărat a Înviat!”*, deoarece Hristos Cel răstignit este Hristos Cel Înviat, Care și după Învierea Sa poartă în trupul Său semnele Crucii, adică semnele cuielei din mâini și picioare, precum și semnul lăsat de lancea care L-a străpuns.

Însemnarea cu semnul Sf. Cruci este și ea importantă.

Crucea fiind lumină și binecuvântare spre mântuire, a te închina cu semnul este o manifestare a credinței în iubirea lui Dumnezeu, iubire mai tare decât moartea. De aceea, noi am făcut din Cruce semnul mântuirii, iar când spunem *“Doamne, ajută-ne”*, *“Doamne, mântuiește-ne”*, *“Doamne, miluiește-ne”*, ne însemnăm cu Sfânta Cruce, întrucât ea este semnul iubirii Preasfintei Treimi pentru noi.

RUBRICA LITURGICĂ

SĂRBĂTOARILE PASCALE - O CHEMARE LA SPERANȚĂ ȘI PACE

Dragii mei,

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns și în acest an la luminata sărbătoare a Învierii Domnului, după o perioadă binecuvântată a Postului Mare, care a însemnat, pentru noi creștinii, un real pelerinaj duhovnicesc, un exercițiu de introspecție, de trăire interioară și de conștientizare a adâncului ființei noastre. Acest pelerinaj interior este singura cale ce ne călăuzește spre zorii strălucitori ai Paștelui.

Cred că nu numai tineretul și nu numai românii și europenii, ci toată omenirea se află astăzi într-o fază extrem de agitată a istoriei, în care riscul cel mai mare este pierderea profunzimii existenței noastre, aspirată de aspectele superficiale ale lumii în care trăim. Pentru că, da, trăim într-o dinamică de suprafață, nu de adâncime, care ne poate pierde.

Interioritatea riscă dacă nu e bine păzită de fiecare depozitar al ei să se risipească în exterioritate, și atunci persoana umană poate fi ușor manipulabilă și își pierde scopul și rostul trecerii ei prin această viață.

Fără cunoașterea dimensiunii noastre verticale, a profunzimii ființei noastre, nu vom cunoaște cum trebuie nici dimensiunea orizontală a vieții și ne pierdem cunoașterea originii și a destinului existenței noastre, ca chip al lui Dumnezeu, ca persoană creată după chipul Persoanelor Preasfintei Treimi pentru veșnicie.

Nu putem fi noi înșine, persoana unică și irepetabilă pe care creat-o Dumnezeu în fiecare dintre noi, fără perceperea dimensiunii ontologice și gnoseologice a ființei noastre. Or, cine nu cunoaște acest aspect extrem de important al existenței sale nu va cunoaște nici bucuria netrecătoare a vieții, în Împărăția cea veșnică a iubirii Preasfintei Treimi.

Începând cu acest al 3-lea deceniu al secolului actual ne aflăm la o răscruce - nu numai România, și nu doar Europa, ci și întreaga planetă - în care lumea întreagă suferă ca urmare a multiplelor crize prin care trece și care se adâncesc și se multiplică ca niște metastaze pe trupul cronicizat al unei societăți ce suferă de nedreptate, de minciună, de corupție, de instabilitate socială, dar și de necredință, de ură și de deznădejde.

Tânjim cu toții după normalitate și stabilitate spirituală, morală și socială, și ne rugăm lui Dumnezeu ca pacea și bunăvoința între oameni și popoare să triumfe.

Cu conștiința centrată în Hristos, Cel mort și înviat din dragoste pentru noi și pentru a noastră mântuire, să nu ne poticnim nici din pricina patimilor noastre, care se dovedesc a fi pe cât de formale pe atât de neputincioase, mai ales dacă ne păstrăm conștiința trează, dar nici de rănilor multiplelor crize prin care trece astăzi omenirea, crize care s-au înfipt precum ghimpii din coroana de spini a Mântuitorului pe capul însângerat al acestei lumi.

Pelerinajul în interiorul conștiinței noastre prin care Biserica a rânduit să trecem, ca în fiecare an în Postul Mare, pentru întâmpinarea cu bucurie sufletească și folos duhovnicesc a praznicului Învierii Domnului, este un exercițiu de libertate al persoanei umane, care purifică, regenerează și reînvie ființa noastră.

Astfel, la capătul acestui timp sfânt și binecuvântat de reculegere prin abținere, iertare, milostenie, rugăciune smerită și asceză, îl reîntâlnim acum pe EL, pe Preaiubitul nostru Mântuitor, care ne așteaptă pe fiecare să ne cuprindă în iubitorile Sale brațe părintești.

În plus, sărbătorile pascale sunt și un moment propice pentru a face cu adevărat ca speranța, pacea și bucuria vieții să triumfe asupra suferinței, a tristeții și a deznădejdii. Pentru aceasta însă, avem nevoie de rugăciune smerită, de pocăință, și de participare frecventă, activă și conștientă la cultul liturgic al Bisericii.

Fie ca bucuria cerească a Sfințelor Paști să ne împărtășească pe toți cu netrecătoarea lumină a Învierii Domnului și să ne facă parte de mântuirea sufletelor spre dobândirea vieții celei veșnice în dumnezeiasca Împărăție a iubirii Preasfintei Treimi.

Hristos a înviat !

Părintele Adrian

LITURGICA - RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRI (3)

Ce rost are spovedania dacă tot vom fi judecați la sfârșit?

*„Domnul, iubitor de oameni, judecă doar acele păcate care n-au ajuns la lumină prin mărturisire. Căci, tot ceea ce vine la Lumină, lumină este” !
(Sf. Macarie Egipteanul, Patericul egiptean)*

"Mântuitorul a ales Crucea, fiindcă
astfel se moare cu mâinile întinse.
El S-a sfârșit îmbrățișându-ne."

Sfântul Atanasie cel Mare
(295-373)

Nu întâmplător **Crucea stă de strajă și la mormintele celor adormiți** în Domnul, pentru a ne aminti că noi, creștinii, credem și așteptăm învierea morților și viața veșnică, așa cum mărturisim în Crezul creștin : *"Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie"*. Ea este plantată acolo de cei dragi ai celui răposat și pentru a dovedi că rugăciunea și dragostea noastră pentru cel plecat este mai tare decât moartea. Crucea de pe mormintele celor răposați ne spune că ne vom întâlni cu ei, în iubirea Preasfintei Treimi. Cine L-a iubit pe Dumnezeu în lumea aceasta Îl va iubi și în veșnicie, pentru că și El ne iubește veșnic.

Deasemenea, **când ne aflăm pe cale și trecem pe lângă un locaș sfințit** - biserică, capelă, paraclis, altar, troiță ... - **este bine să ne închinăm cu semnul Sfintei Cruci** pentru a-L cinsti pe Cel care s-a răstignit pe ea și pentru a ne aduce aminte de cuvintele Lui care a spus: *Eu sunt Calea, Adevărul și Viața* (In 14, 6).

Dacă ne rușinăm de cei din jur și renunțăm la închinăciune, atunci trebuie să ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului care ne avertizează : „ *De cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri*” (Mc. 8, 38).

Iată cât de prezentă este iubirea jertfelnică a Mântuitorului nostru Iisus Hristos în viața noastră, prin semnul Sfintei Cruci. Aceasta ne îndreptățește și ne îndeamnă să o cinstim.

Oriunde vedem Sfânta Cruce, să ne aducem aminte cât de mult ne iubește Dumnezeu pe noi și așteaptă răspunsul iubirii noastre.

„Crucii Tale ne închinăm Hristoase, și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim”! **Redacția**

În Pateric găsim o mărturisire a Sf. Macarie Egipteanul despre o viziune pe care el a avut-o în timp ce se ruga, într-o stare de rugăciune profundă. Rugăciunea aceea duhovnicească, pornită din inimă, care unește cerul cu pământul și pe Dumnezeu cu omul. În starea aceasta el vede cerurile deschise și surprinde câteva scene din drumul sufletelor către destinația lor de după moarte.

Subiectul acesta este unul larg și foarte interesant, pentru că tot omul și-ar dori să știe ce se întâmplă cu sufletul după trecerea din această viață. Cuviosul Macarie are parte de această viziune, care nu este un vis, nici un produs al imaginației, ci este o imagine văzută a realității duhovnicești, chiar dacă ea nu se poate vedea cu ochii fizici.

Ce a văzut Sfântul Macarie ? A văzut sufletul unui om care era ridicat (condus) de îngeri la Cer. Sufletul, atunci când se desprinde de strupul care a murit este preluat de unul sau doi îngeri, cu excepția celor care au o conștiință atât de încărcată de mândrie, orgaliu, necredință și fapte rele, care sunt preluate direct de demoni, iar îngerii rămân triști pt. că nu se pot apropia. Omul este cel care alege din viață, prin faptele sale, cine vor fi cei care îi vor prelua sufletul : îngerii sau demonii.

Sufletul despre care ne povestește Sfântul Macarie este ridicat de îngeri spre Cer. Cerul nu trebuie confundat cu firmamentul de culoare bleu-ciel, ci este *locul din înalt*, mai precis *starea în care te ridici*, la care se ajunge prin ascensiune (vezi Înălțarea la Cer a Domnului). În mod simetric Iadul este *locul din adâncuri*, în care cobori, mai precis *starea în care cazi*, în care ești aruncat fără ca cineva să-ți întindă o mână să te salveze din prăbușirea ta.

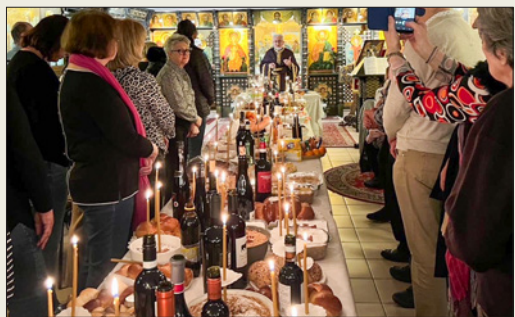
În drumul lor către acest loc înalt îngerii sunt opriți de demoni, care revendică cu înverșunare sufletul respectiv, pe motiv că în cea mai mare parte a vieții sale, acel om făcuse foarte multe rele pe pământ. Dialogul este crâncen, diavolii sunt foarte răutăcioși, iar îngerii sunt foarte autoritari, și nu sunt deloc intimidați de virulența demonilor. Demonii deschid însă lista faptelor rele ale celui om, care avea un trecut foarte, foarte încărcat. Într-adevăr, făcuse mari și grele păcate în viață, desfrânare și preadesfrânare și chiar păcate împotriva firii în deplină libertate și cunoștință de cauză. Tocmai de aceea demonii nici nu se gândeau să renunțe la el, și cereau insistent ca sufletul respectiv să le fie predat imediat.

Îngerii călăuzitori, care nu știu exact viața și sufletul omului pe care îl acompaniază, cer să fie chemat îngerul lui păzitor. Acesta se prezintă instantaneu și pune în fața acuzatorilor faptele de îndreptare și de pocăință pe care acest om le făcuse în ultima parte a vieții lui, după ce se îmbolnăvise. Printre acestea multe milostenii și rugăciuni către Dumnezeu pentru iertarea sufletului său, precum și spovedania însoțită de lacrimi și căință adâncă pentru propriile păcate.

Sfântul Macarie spune că sufletul omului respectiv a fost salvat pentru că: „*Slava dreptei judecăți a lui Dumnezeu este iertarea*”! Ceea ce vrea să spună sfântul părinte este că puterea lui Dumnezeu este într-adevăr glorioasă atunci când se exprimă ca iertare și nu atunci când se pronunță ca verdict în urma cântăririi drepte între binele și răul pe care omul l-a făcut în viața sa. Iar omul respectiv, cel despre care tocmai vorbim, a fost salvat pt că el i-a dat totuși voie lui Dumnezeu să intre în viața sa. Cum a făcut el asta ? Prin spovedania intensă și prin pocăința adâncă pe care el a făcut-o în ultima parte a vieții lui.

Mesajul acestei învățături nu este nicidecum acela că putem lăsa pocăința spre finalul vieții noastre, așa cum s-ar putea înțelege la prima vedere, ci acela că păcatul are putere asupra ta doar dacă nu-l spovedești.

Slujbe de pomenire la Geneva și la Lausanne

"Omul nu moare când îl îngropăm în pământ, ci atunci când îl îngropăm în uitare ! Pt. că oamenii nu mor atunci când îi ducem la groapă, ci atunci când nu mai are cine să-i pomenească" ! (Nicolae Iorga)

Dacă îl spovedești și verși lacrimi de pocăință pentru el, atunci Dumnezeu îți dă șansa unei recuperări spirituale, care este o recuperare totală. Chiar dacă timpul nu poate fi întors și faptele anulate, urmările negative ale păcatelor sunt șterse. Ele nu vin cu noi în veșnicie: „*Fiul meu acesta (prin pocăință și întoarcerea de la păcat) mort a fost și a înviat, pierdut a fost și s-a aflat*” (Lc 15, 24).

Viziunea Sfântului Macarie, însă, nu se oprește aici. El are încă două viziuni. Al doilea suflet este salvat tot prin pocăință și spovedanie. Chiar dacă în tinerețe săvârșise multe păcate, în a doua parte a vieții s-a schimbat prin pocăință, a făcut multe milostenii și rugăciuni. Vizavi de situația lui și de puterea spovedaniei, îngerul păzitor rostește un cuvânt cutremurător, pe care vă rog să-l rețineți :

„Domnul, iubitor de oameni, judecă doar acele păcate care n-au ajuns la lumină prin mărturisire. Căci, tot ceea ce vine la lumină, lumină este” !

Așadar, **Dumnezeu, care ne iubește, judecă doar acele păcate care n-au fost spovedite !** Atunci când spovedim un păcat, îl aducem la lumină. „Păcatul este penumbră, este dedublare, este o ceață. Tu aduci păcatul la suprafață prin spovedanie, înseamnă că îl îneci la propriu în lumină, lumina harului dumnezeiesc, care purifică. Este o lumină purificatoare, clarificatoare”.

Părintele Nicolae Dima din București, care prezintă pe youtube această viziune patristică - cu titlul „Spovedania și drumul sufletului de după moarte. Patru cazuri” - îndeamnă să cugetăm la acei sfinți care la început au fost păcătoși, iar mai apoi, prin multă pocăință „au transformat păcatul în lumină”.

Sursa: https://www.youtube.com/watch?v=sgFUCrDkc5Y&ab_channel=Pr.NicolaeDima

† † † † † † †

Ne putem ruga acasă făcând abstracție de Sf. Liturghie?

Interviu cu Părintele Arsenie Papacioc

Părintele Arsenie: Dumneavoastră faceți o confuzie, să știți... Rugăciunea Liturgică nu se poate compara cu nicio altă rugăciune. Sfânta Liturghie este Jerfa fără de sânge pe care o face Însuși Hristos. Minte omenească nu poate explica întru totul această tainică minune, valoarea și foloasele Sfintei Liturghii. Domnul nostru Iisus Hristos este de față în sfântul Altar. Și, dacă ar fi cu puțință să se vadă cerurile deschise, nu s-ar putea vedea nimic mai mult în cer, de cât este în sfântul Altar, la Sfânta Liturghie.

Preotul confirmă prezența reală a Mântuitorului în actul liturgic chiar prin rostirea acestor cuvinte : „*Că Tu ești Cel ce aduci, Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce te împarți, Hristoase, Dumnezeul nostru!*”

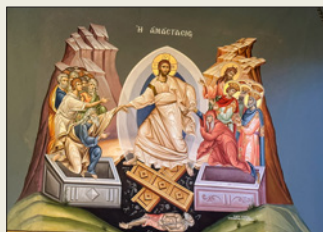
Iată o taină nepătrunsă de mintea omului: Domnul împrumută chipul, glasul și mișcarea preotului. Repet, Hristos este Cel ce săvârșește actul liturgic, dând omului, prin hirotonie, bogăția darului preoției, mai presus de fire, pentru a săvârși tainica prefacere a pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Lui. Și aceasta, pentru a-L avea permanent prezent între noi, și pentru a ne cumineca, de fiecare dată, cu Trupul și Sângele Său.

La Sfânta Liturghie, deosebit de rugăciunea particulară pe care o face acasă, creștinul primește desăvârșit harul lui Dumnezeu, cel care aprinde lumina adevărului din om, pentru viața și lupta împotriva stăpânitoarelor puteri ale întunericului.

Iată, deci, că viața noastră este cu adevărat condiționată numai de această mare Taină a Împărtășirii cu Trupul și Sângele Domnului. Rânduiala Sfintei Liturghii, care se săvârșește într-un chip atât de nepătruns, cu cinste, cu evlavie și cu binecuvântare, are rânduite rugăciuni speciale și prefaceri adânci pentru salvarea de la pieire a lumii întregi, vizând direct pe cei pomeneți pentru sănătate, luminare, frumusețe și tăria nelimitată asupra durerilor rele.

Liturghia este cea mai mare lucrare de pe pământ, și folosul ei, dincolo de închipuire, se adresează atât omului cât și întregului cosmos, cu scopul transfigurării și îndumnezeirii a tot ceea ce Dumnezeu a creat.

Este păcat dacă, în noaptea de Paști, plecăm după slujba Învierii și nu mai rămânem la Sf. Liturghie ?

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Cel înviat din morți, ne avertizează : „**Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi**” (In 6, 53-56).

Iată că, între Înviere și Sfânta Liturghie - în centrul căreia se află Sfânta Euharistie (adică împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului) - este o legătură indispensabilă, și aceasta o găsim perfect ilustrată chiar în Liturgia euharistică. La Liturgia Sf. Vasile cel Mare, mai precis la Sfânta Euharistie, preotul rostește aceste cuvinte ale lui Hristos: „**Aceasta (adică împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului) să o faceți întru pomenirea Mea, că, ori de câte ori veți mânca pâinea aceasta și veți bea paharul acesta, moartea Mea veți vesti, învierea Mea veți mărturisi**”.

Înțelegem din acest text că la temelia Dumnezeieștii Liturghii stă *porunca mântuitoare* a Domnului de a-I comemora continuu, prin Sf. Euharistie, sacrificiul suprem săvârșit pe Cruce pt noi și a noastră mântuire.

Observăm că *pomenirea morții și mărturisirea Învierii Sale* sunt corelate (și chiar condiționate) de *împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos*. Astfel, pentru a deveni *vestitori ai morții și mărturisitori autentici ai Învierii Sale*, până la a doua Lui venire, este necesar să centrăm întreaga noastră viață liturgică și sacramentală în Sfânta Euharistie.

Aceasta este *adevărata lumină sfântă* pe care o primim la Învierea Domnului, cea care ne conduce către Sfânta Împărtășanie, hrana duhovnicească a vieții celei veșnice, fără de care nu am cunoaște rostul existenței noastre în această lume trecătoare și nici scopul morții și al Învierii Domnului.

Lumina Învierii, care se adresează creației în general și omului în special, este **Însuși Hristos**. Iar Hristos ni se împărtășește în mod desăvârșit prin Jertfa și Învierea Sa, adică prin Trupul și Sângele Său euharistic, în cadrul Sfintei Liturghii.

Așadar, suntem sau devenim martori reali ai Învierii doar prin Sfânta Împărtășanie, pe care o primim în timpul Sfintei Liturghii.

«C'est par la Liturgie qu'un orthodoxe éprouve son appartenance à l'Eglise. Le centre en est le «mystère des mystères», l'eucharistie, où l'Esprit Saint change le pain et le vin en corps et sang du Christ à la demande du prêtre et du peuple ».

Olivier Clément, L'Eglise orthodoxe

Ce este Sfânta Euharistie și de ce este ea atât de importantă pentru viața noastră ?

Vasile Pop*

Sfânta Euharistie, care are loc în cadrul Sfintei Liturghii, este minunea prefacerii Sfințelor Daruri de pâine și vin (a materiei Jertfei) în Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos. În ce constă această prefacere sau ce fel de acțiune exprimă? Părintele Alexander Schmemmann explica foarte simplu acțiunea prefacerii: “hrana noastră pământească, pâinea și vinul devin, **se transformă**, în însuși Trupul și Sângele lui Hristos..., de aceea orice «înlocuire» a acestei realități prin «simbolism» înseamnă o amenințare față de realismul euharistiei, o amenințare la prezența reală a Trupului și a Sângelui lui Hristos pe Sfânta Masă”.

Dacă până la momentul sfințirii darurilor în potir și pe disc sunt numai vin și pâine, după sfințire - **prin invocarea și pogorârea Duhului Sfânt** – ele devin Trupul și Sângele Domnului. Prefacerea nu este una fizică ci una metafizică. Minunea euharistică este inaccesibilă simțurilor noastre trupești, ea este obiectul credinței noastre, de aceea și spunem înainte de Împărtășire “Cred Doamne și mărturisesc...cred că acesta este Preacurat Trupul Tău și acesta este scump Sângele Tău...”.

În jurul Trupului și al Sângelui sunt atât cei vii cât și cei adormiți, atât oamenii cât și îngerii, astfel Sfânta Euharistie este unificarea a toate. Unitatea în Trupul Domnului se realizează **prin lucrarea Duhului**, Care coboară la epicleză “*peste noi și peste aceste daruri ce sunt puse înainte*”.

Euharistia Bisericii are *dimensiuni cosmice*, pentru că este unificarea tuturor în toate, mai exact este “*o Liturghie cosmică*”.

În această *Liturghie cosmică* are loc nu numai o cuvântare sfântă (*ierologie*), ci - mai presus de toate - o lucrare sfântă (*ierurgie*) sau - mai precis - o lucrare dumnezeiască (*teurgie*), de care se bucură și la care participă tot cosmosul. Cerul și pământul - în glas doxologic- cântă împreună cântarea întreit-sfântă “*Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul și pământul de mărirea Lui...*” (Is. 6, 3).

Sfânta Euharistie este o **pregustare a Împărăției lui Dumnezeu**, ea ne unifică deplin cu Hristos, ne face contrupești cu El și ne menține în unitate și pe noi, cei mulți, pe unul cu altul.

Euharistia ne aduce unitatea de viață dumnezeiască, ce se dezvoltă în viața făpturilor, ea face din Biserică o icoană a Împărăției cerurilor sau cum spune Petros Vasiliadis “*o icoana a Eshatonului*”, ceva ce transcende lumea aceasta.

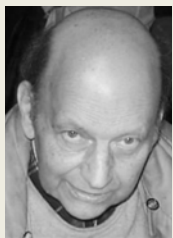
Euharistia le unifică pe toate și confirmă adevărul. Aceasta l-a făcut pe Sfântul Irineu de Lyon să afirme că “*părerea noastră este în acord cu Euharistia și Euharistia confirmă părerea noastră*”. Acolo unde este Trupul și Sângele lui Hristos este unitate și unde este unitate este Biserica: “*«Ubi ecclesia Ibi Spiritus Sanctus et omnis gratia» - unde este Biserica, acolo este și Duhul Sfânt și plinătatea Harului... căci dacă acolo unde este Biserica este Duhul Sfânt, atunci acolo unde este Duhul Sfânt este înnoirea făpturii, acolo «este o altă viață, un început veșnic», acolo este zarea vietei celei de taină, a zilei neînserate a Împărăției lui Dumnezeu...*”.

În concluzie :

- Euharistia este Taina prefacerii (metafizice) a darurilor de pâine și vin în Trupul și Sângele Domnului Hristos;
- Taina Euharistiei a fost instituită de Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos la *Cina cea de Taină* ;
- Prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului, cât și prin comuniunea agapică a celor mulți cu Unul, Euharistia este Taina care susține unitatea Bisericii;
- Euharistia Bisericii are dimensiuni cosmice, fiind unificarea tuturor în toate (I Cor. 15, 28);
- Euharistia este o pregustare a Împărăției lui Dumnezeu, ea ne unifică deplin cu Hristos și ne face contrupești cu El, marcând astfel intrarea noastră în Împărăția cerurilor de-aici, de pe pământ.

*Vasile Pop, *Sfânta Euharistie - Taina Împărăției și a unității Bisericii (extras)*.
Sursa : www.m.crestinortodox.ro

IN MEMORIAM ȘERBAN MIRONESCU 90 de ani de la naștere (1935-2008)

În 4 oct. 2025 se împlinesc nouăzeci de ani de la nașterea lui **Șerban Mironescu**, trecut la cele veșnice în 11 ian. 2008. Acest mărturisitor al lui Hristos - în lumina „Rugului Aprins” - a fost o conștiință a Ortodoxiei exilului românesc.

Comemorarea celor 90 de ani de la nașterea sa se încadrează foarte bine în dedicația pe care Sfântul Sinod al B.O.R. a făcut-o anului 2025, ca „An comemorativ al mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea” (în timpul comunismului).

A fost membru al Consiliului parohiei „Sfântul Ioan-Botezătorul” din Geneva, între anii 1995-2007, inițiator al publicației parohiale „Credința” (1995) și al Întrunirilor tinerilor români de la Geneva și de la Lausanne (1995), dar și un bun prieten, colaborator și un prețios sfătuitor.

Mulți credincioși îl vedeau duminical la Sf. Liuturghie, cu înfățișarea sa mai mult smerită decât suferindă, și cu ținuta sa aparent neîngrijită, cu mersul său dificil, ajutându-se în permanență de bastonul pe care nu-l lăsa niciodată din mână, dar puțini cunoșteau trecutul acestui mărturisitor al credinței creștine în perioada comunistă. Și mai puțini erau cei care îi cunoșteau familia sau anii grei de temniță pe care i-a trăit în tinerețea sa pentru mărturisirea și apărarea credinței creștine în timpul comunismului, făcând parte - ca tânăr - din Mișcarea duhovnicească „Rugul Aprins”, de la Mănăstirea Antim din București.

Printre intelectualii mireni ai „Grupului de la Antim” se număra și Alexandru (Codin) Mironescu, eminent profesor și doctor în chimie al Universității din Sorbona, tatăl lui Șerban.

Pentru vina de a fi aparținut acestei mișcări, membrii grupului au fost condamnați la ani grei de închisoare. Printre tinerii studenți se număra și Șerban, fiul profesorului Alexandru Mironescu, condamnat în nov.1958 „la 8 ani muncă silnică și 6 ani degradare civică”. După 5 ani Șerban a fost eliberat (în ian.1964).

În febr. 1983 ajunge la Geneva, ca refugiat politic, și rămâne fidel până la moarte comunității ortodoxe a exilului românesc.

Șerban Mironescu a fost un intelectual creștin, care s-a caracterizat printr-un mod de viață cu totul atipic, un om aparte de toți ceilalți. Prin convingerile și principiile sale și în special prin comportamentul său (chiar și prin ținuta sa), el demonstrează că omul este doar un simplu pelerin prin această lume și că nu trebuie să ne amăgim în această viață luptând doar pentru câștigarea bunurilor trecătoare.

Hristos Cel înviat să-l odihnească în pace și în lumina harică a „Rugului Aprins” !

30 DE ANI DE LA INAUGURAREA BISERICII DE LEMN DE LA CHÊNE-BOURG, 1995 - 2025

Anul acesta se împlinesc **30 de ani de la punerea pietrei fundamentale a bisericii de lemn de la Chêne-Bourg.**

Cele două asociații ale Exilului românesc, Comunitatea Românilor din Elveția (CRE) și Parohia Sfântul Ioan Botezătorul din Geneva (Parohia), prin reprezentanții lor - Dna Ioana Mirabaud (președinta comitetului CRE), și Părintele Adrian Diconu (preotul paroh al Parohiei), ajutați de comitetul CRE și de consiliul Parohiei - au organizat **ceremonia religioasă a punerii pietrei fundamentale a bisericii de lemn în 29 iunie 1995.** Slujba a fost oficiată de un sobor de ierarhi și preoți ortodocși.

În același an Parohia a organizat și alte slujbe de mulțumire și de binecuvântare pe locul noii biserici, cu prilejul diverselor etape ale construcției, slujbe care au culminat cu **ceremonia de inaugurare (sfîntirea mică) a acestui locaș de închinare la praznicul Nașterii Domnului - 25 decembrie 1995** – oficiată de un sobor de preoți români, sub protia preotului paroh, părintele protopop A. Diaconu, în prezența Familiei Regale Române și a reprezentanților Statului Român în Elveția.

Iată câteva imagini din arhiva parohiei de la aceste slujbe organizate în cursul anului 1995.

Dumnezeu să-i odihnească în pace pe ctitorii, donatorii și binefăcătorii acestui locaș, care nu mai sunt printre noi și pentru care ridicarea acestei biserici a însemnat o smerită ofrandă adusă lui Dumnezeu și Neamului nostru de către Exilul românesc din această parte a Europei.

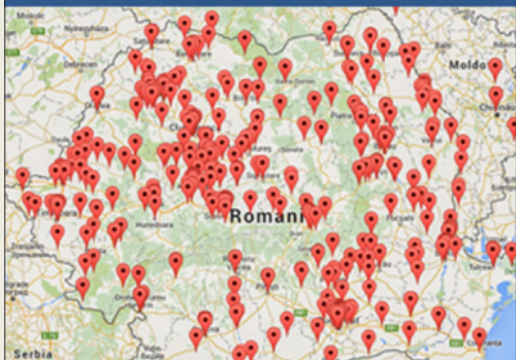
pr.Adrian Diaconu

Imagini de la slujbele oficiate la fiecare etapă a construcției bisericii în 1995

HARTA INTERACTIVĂ A CENTRELOR SOCIALE ÎN B.O.R.

map.patriarhia.ro

ÎN PATRIARHIA ROMÂNĂ FUNCȚIONEAZĂ
758 DE INSTITUȚII ȘI SERVICII SOCIALE
UNDE BISERICA DESFĂȘOARĂ ACTIVITĂȚI
SOCIALE, FILANTROPICE SAU MEDICALE.

Centrele sunt destinate principalelor categorii de
beneficiari aflați în dificultate: copii, vârstnici,
bolnavi, șomeri, persoane cu dizabilități, familii
aflate în situații de risc social.

Hristos a înviat !

*Cel Care învingând moartea
înnoiește toată făptura, să ne
umple inima de bucuria
și lumina netrecătoare
a Sfintei Sale Învierii !*

Adevărat a înviat !

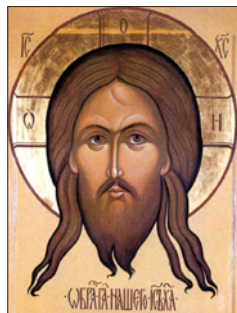
Pr. Adrian, Pr. Florin, Pr. Mihai

Redacția Credița - Sfintele Paști 2025

022 700 49 18 ; 021 601 03 30 ; 079 689 18 17
<diaconu.adrian@gmail.com>

Sfârșit și lui Dumnezeu slavă !

*Le Christ est ressuscité !
Que la lumière de la Resurrection luise chaque
jour en nous pour accompagner notre vie et
être les témoins du Christ ressuscité.
Il est vraiment ressuscité !*

SOUTENEZ VOTRE EGLISE !

*Non pas accumuler de trésors mais enthousiasmer et former les
gens pour le royaume de Dieu. Aussi en temps difficiles!*

En solidarité avec chacun/chacune notre Église:

† témoigne des **valeurs** chrétiennes par la catéchèse, le culte liturgique
ainsi que par les activités pastorales;

† **accompagne** les grands événements de la vie des fidèles;

† offre une **ouverture** spirituelle aux enfants et aux jeunes;

† **s'occupe** des personnes âgées et seules et leur apporte un **appui**
durant les moments difficiles;

† **organise** des actions à but philanthropique et caritatif en faveur des
enfants orphelins et des personnes âgées en difficulté (dans le foyers
pour enfants et pour personnes âgées en Roumanie);

† **rendre visite** aux détenus (en prison);

† est au **service** de toutes et tous les aidant dès cette vie à acquérir le
royaume de Dieu;

† la paroisse orthodoxe roumaine de Genève (Grand-Lancy) ainsi
que celle de Lausanne et le canton de Vaud **ne reçoivent aucune
subvention**, c'est pourquoi chaque don est important quelle que soit sa
valeur;

† **les dons** faits à l'Église orthodoxe roumaine, Paroisse de Saint-Jean
Baptiste de Genève **peuvent être déduits à 100% jusqu'à concurrence
de 20% du revenu imposable.**

Un grand merci de votre soutien !

Compte Paroisse de Genève (Grand-Lancy):

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7 / CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse
St-Jean-Baptiste – Genève

Compte Paroisse de Lausanne et Vaud :

IBAN: CH47 8080 8002 3269 5631 4 / CHF;

Titulaire: EORL-VD

„Bénis Seigneur ceux qui aiment la beauté de Ta maison !”

*« Que la grâce du Seigneur Jésus Christ, l'amour de Dieu et la
communion de l'Esprit Saint soient avec vous ! » (2 Cor. 13,13).*

